

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

VEŠALA U PLAMENU

BROJ 138

CENA 2 DINARA

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

**SVETSKI HIT
SVETSKI HIT**

ZLATNI

KUPIDON

Vilijam Mark:

**VEŠALA
U PLAMENU**

Naslov originala:

WILLIAM MARK: „BRENNENDE
GALGEN“

Copyright 1971 by
Martin Kelter Verlag
UNIVERSUM PRESS

VEŠALA U PLAMENU

Tri dana posle Kapučinovog bekstva iz zatvora Masadena na kraju gradića Jelou Džaket neki visoki čovek stajao je naslonjen na stub jedne zgrade. Prekrstio je noge i kroz trepavice žmirkajući gledao prema preriji u pravcu puta koji se gubio u daljini.

Čovek je na sebi imao plavu ispranu košulju bez kragne, smeđi otrcani prsluk i smeđe kaubojske pantalone koje je zavukao u čizme. Imao je i opasač na kojem je iznad leve butine visila otvorena futrola sa teškim revolverom.

Čovek je imao duguljasto lice sa isturenom bradom. Oči su mu bile sivoplave. Imao je veliki upadljiv nos, koji je na donjem kraju bio malo povijen u levo. Pune usne su veoma pristajale uz to lice koje je izgledalo brutalno i kukavičko. Naravno, čito su mu bile upadljive prevelike klempave uši, koje su bile savijene pod teretom šešira.

Ali na tom čoveku je bilo nešto

što mu nije nikako pristajalo: levo na otrcanom prsluku je imao veliku petokraku zvezdu. Bio je to Rok Tankerd, šerif Jelou Džaketa.

Šerifov pogled nije bludio u prazno. Jer su se u daljini, na putu koji je vodio prema jugu, kretale dve tačke, koje kao da su se stalno poigravale.

Bila su to dva jahača.

Pre nekoliko minuta oni su napustili glavnu ulicu Jelou Džaketa.

Rok Tankerd je baš stajao u Baldwinovom salunu kad je kroz ne baš čiste prozore video ona dva čoveka kako su stajala. Kad je prepoznao te ljude on se trgnuo.

Da, on ih je prepoznao, iako je prošlo već sedam godina od dana kad ih je poslednji put sreo.

To je tada bilo u susednoj državi u Kansasu i to u Dodž Sitiju.

Jedan od one dvojice jahača bio je čovek visokog rasta, širokih ramena, markantnog lica, preplanulog od sunca i vetra. Imao je tamno plave oči i duge trepavice. Ispod

njegovog šešira širokog oboda virila je gusta, kao gar crna kosa. Na sebi je imao sivu košulju i prsluk, a uz to crne pripijene pantalone, čije su nogavice prekrivale teksaške čizme. Oko pojasa je imao širok opasač od bivolje kože, a u futrolama dva velika revolvera kalibra 45. Čovek je jahao dugonogog vranca blistave dlake.

Iako se na njemu nije primećivalo ništa naročito, na čitavom zapadu, počev od Stenovitih planina na zapadu do pustinja Teksasa, od obala Misurija i preko do Kalifornije, nije bilo kaubojja, rančera, sudije ili bandita, starca, žena ili čak deteta, koji nije čuo i znao ime tog čoveka: bio je to Vajat Erp.

Pored tog čuvenog maršala jahao je na šarcu plemenite rase čovek sasvim drugačije spoljašnosti. Na sebi je imao odelo po najnovijoj bostonskoj modi, kao sneg belu košulju i oko vrata crnu somotsku mašnu. Crveni prsluk je isticao eleganciju tog čoveka, kao i novi crni kaubojski šešir. Imao je aristokratsko, pametno lice sa koga je gledao par ledenih plavih očiju. Ko bi samo jednom pogledao to lice ne bi ga tako brzo zaboravio. Taj čovek je bio najopasniji i najbrži strelac, a i najveći kockar na čitavom zapadu. Njegovo ime jedva da je bilo manje poznato nego ime onog čoveka iz Misurija: bio je to Dok Holidej.

Čovek iz Misurija i Džordžijanac su posle Kapučinovog bekstva jahali pravo putem koji je vodio ka jugu, uz Grin River, pošto su se plašili da je taj opasni „sivoliki“ pošao ka Tombstonu. Uprkos pažljivom traganju do tog trenutka maršalu nije us-

pelo da naiđe na bilo kakav trag odbeglog robijaša.

Lazaro Kapučino, zamenik vođe „ljudi sa vešalima“ je pre nekoliko meseci bio osuđen na doživotni zatvor i sprovoden u zloglasni Kemp Masadena.

Zločincu je na misteriozan način uspelo da pobegne iz tog dobro utvrđenog zatvora. Na žalost, maršalu nije uspelo da ga u tom spreči jer su obezglavljena zatvorska straža i njihov komandant smatrali Vajata Erpa za jednog od „sivolikih“ koji je upao u zatvor da bi oslobodio Kapučina.

U opštem metežu, desperadosu je uspelo da pobegne. Skočio je sa visokog osmatračkog tornja dole u mrak, gde se nalazio njegov pajtaš, koji je tako spretno organizovao njegovo bekstvo da čoveku iz Misurija nije uspelo da pronađe Kapučinov trag.

Ono što niko nije verovao da je moguće ipak se dogodilo: najopasnijem članu „sivih maski“ uspelo je da pobegne. Opet se nalazio na slobodi.

Vajat Erp je istog dana, kada se bekstvo odigralo, odlučio da napusti traženje tragova i da umesto toga najbržim putem krene kući, jer je pretpostavljao da će Kapučino jahati ka jugu. Sive maske su još uvek smatrale Tombston protivničkim centrom, zato je Vajat Erp postavio ogromnog Teksasašina Luka Šorta za šerifa u Tombstonu.

Tankerđ je već znao za Kapučinovo bekstvo. Kao i svaki šerif u okolini već je rano ujutro primio telegrafsku obavest o tome.

Pogled na onu dvojicu, što su

malo pre projahali, zadao mu je strah, jer kad ih je svojevremeno sreo u Dodž Sitiju, bio je to za njega koban dan.

Tankerđ je u Long Brenč salunu igrao partiju pokera sa svojim partnerom Hilarijem. Igrali su protiv Blif Kardvika i Džoni Pordžesa i to ne baš sasvim čisto. To su protivnici primetili i u tren oka je došlo do pucnjave.

Nije prošao ni minut posle prvog pucnja a maršal se već pojavio na ulazu u salun i time je pucnjava bila završena. Ali Tankerđ nije mogao da oprostí maršalu što je izgubio sigurnu paru, te ga je, pošto se smračilo, dočekao u zasedi i opalio na njega jedan hitac iz revolvera.

Ali je promašio cilj, pošto je čovek iz Misurija čuo škljocanje revolvera. Tada je sedamnaestogodišnji Roki Tankerđ zbog svoje mladosti prošao samo sa dobrom porcijom batina. Sadašnji pomoćnik šerifa Tankerđ se zato nerado sećao tog dana.

Jelou Džaket nije imao svoga šerifa, zato je čovek koji je nosio zvezdu bio podređen Kortzu koji se nalazio četrnaest milja jugozapadno. Tankerđ je taj posao dobio na ne baš na čist način. On se u gradu nalazio već pet godina i od početka je nastojao da se dokopa zvezde. Ali tek ovog proleća mu je to uspelo i to pošto je nekolicinu važnih ljudi iz saveta građana uspeo na neki način da uceni. U roku od pet godina taj čovek van zakona je uspeo da o svakom od tih ljudi sazna po nešto što ih je primoralo da glasaју za njega.

Tankerda nije bilo briga šta na taj

način te ljude nije pridobio za prijatelje; za njega je bilo važno samo jedno: to što je sada nosio zvezdu!

Na njegov životni put nije samo pala senka od onog događaja u Dodž Sitiju. Tankerđ je počinio još i druge stvari, tako da u normalnim uslovima ne bi mogao doći do šerifske zvezde. Stoga, kad je malo pre video onu dvojicu u prolazu, od straha je osetio neko grčenje u stomaku. Morao je odmah da popije dupli brendi, pre nego što je iz saluna izašao na dvorišna vrata.

Saluner je začuđeno gledao za njim. Pošto je video kako se šerif promenio kad je pogledao napolje, onda je odmah istrčao napolje da bi video onu dvojicu. Ali Baldwin na njima nije video ništa naročito, zato se, klimajući glavom, vratio u salun.

Stari Atkins, koji je stajao oslonjen o šank, upitao ga je:

— Dakle, ko je to bio?

— Pojma nemam. Neka dva čoveka, ne poznajem ih. Verovatno da naš krasni pomoćnik šerifa ima za sobom svinjarija više nego što mi i slutimo...

Tankerđ je izašao iz dvorišta bara i kroz susednu štalu za iznajmljivanje izbio u poprečnu ulicu, kojom je brzim koracima stigao do glavne ulice.

Dva jahača su u međuvremenu stigla do izlaza iz Jelou Džaketa. Tankerđ je šesir gurnuo na potiljak i obrisao sićušne kapi znoja, koje su mu orosile čelo.

Zatim se naslonio na stub od nadstrešnice poslednje kuće, koja je pripadala šusteru Haneu i zamišljeno se zagledao za onom dvojicom.

Alojz Hanel, koji je bio poreklom iz jednog planinskog sela u dalekom Tirolu, sedeo je u to vreme pored prozora, i preko gvođenog kalupa navukao jednu žensku cipelu, da bi je pendžetirao. Zainteresovano je stari posmatrao pomoćnika šerifa, koji je grickao čačkalicu i nije skidao pogled sa ona dva jahača.

Na svoje iznenađenje Hanel je primetio kako je Tankerd stalno brisao znoj sa čela, iako nije bilo vruće.

Kad su ona dva jahača nestala na horizontu pomoćnik šerifa je ispljunuo čačkalicu, zatim se okrenuo i otišao. Ali se još nije smirio.

Pošao je pored kovača do drvene kolibe u kojoj se nalazila njegova kancelarija i otrčao u dvorište da bi izvukao svog konja, koga je pre tri godine na prevaru zaradio u pokeru od jednog žitarskog trgovca. Bacio je sedlo na konja, pa pritegao kajiseve.

Onda je lagano, kroz jedinu poprečnu ulicu napustio grad, i u luku odjahao nazad, pa je milju i po južnije opet došao na cestu koja je vodila od Jelou Džaketa do reke Elmo, pa onda prema granici četiri države: Jute, Nju Meksika, Kolorada i Arizone.

Posle tri četvrt sata Tankerd je opet video ona dva jahača i shvatio je da su oni pošli pravo prema Mek Elmu.

Pošto je počeo da se spušta mrak Tankerd je odlučio da pođe za njima.

Pratio ih je iz daljine, tako da su mu oni na vidiku predstavljali samo dve tačke koje su se micale i jedva se primećivale u odsjaju

zalazećeg sunca koje je purpurnim rumenilom obasjalo preriju.

Šta će dalje da uradi ni Tankerd još nije bilo jasno, ali je u sebi osećao nezadrživu želju za svetom.

*
**

Kad su dva prijatelja iz Dodža stigla na južni rub jednog visinskog platoa, već je prošao i treći dan od bekstva Kapučina. U daljini se sunce kao užerena lopta presijavalo u reci.

Maršal je ispružio ruku.

— To je Mek Elmo.

Kockar je klimnuo glavom, pa je iz džepa od prsluka izvadio zlatan sat, koji je dobio od roditelja onog dana kad je doktorirao u Baltimoru. Pritiskom je otvorio poklopac i pogledao na bročtanik. Zatim je pogledao na sunce koje je već dodirivao horizont.

— Do granice nećemo stići za dan.

— Ne, to ni ja ne verujem — odgovorio je maršal.

Dvojica zapadnjaka su ćutke nastavili.

Pošto su prešli još dve i po milje, pred njima se u jednoj dolini, koja se pružala prema Mek Elmu, pojavio jedan mali ranč čije su zgrade bile postavljene na obalama potočića, koji je proticao kroz dvorište.

Vajat je pogledao preko prema zgradama i rekao:

— To je „Gloster ranč“, a vlasnici su doseljenici iz Škotske koji ovde žive već pola stoleća. Ranije sam već jednom bio tamo. Prilično su ćutljivi ljudi.

— Možda su ga oni videli — reče kockar.

Maršal klimne glavom.

— Moguće. Ali nema svrhe razgovarati o tome sa starim Glosterom.

Tako nisu pošli na ranč, već su projahali pored njega na odstojanju od oko trista jardi.

Kad su bili na visini senita, Vajat je najednom zaustavio svog vranca i namrštio se.

— Do đavola, šta je to?

Džordžijanac je pogledao u istom pravcu. Zatim je iz bisaga izvadio durbin. Samo što je pogledao kroz njega tiho je zviznuo.

Zatim je durbin pružio svom prijatelju.

Vajat je takođe samo kratko pogledao pa je odmah spustio durbin i naslonio na nogu.

— Do đavola! Pa to nije moguće!

Uzeo je uzde u ruke pa u blagom luku potera konja zapadno prema ranču, dok je Holidej, a da se o tome nije govorio sa svojim drugom, takođe u luku pošao drugim pravcem. Ta mera opreznosti bila im je već prešla u naviku.

Vajat Erp je sa juga jahao kroz sredinu ranča, dok je Dok Holidej pošao prema severnom kraju dvorišta i oštro posmatrao četiri građevine koje su se nalazile pred njim.

Levo pored senika nalazila se mala brvnara u kojoj je Gloster živio pedeset godina. Uz zgradu su bili prirovršćeni neki balvani u obliku vešala!

Vrh vešala je bio crna poprečni balvan gotovo ugljenisan. Omča od konoplje je takođe bila ugljenisana i ležala na kamenom tlu pred rančerskom zgradom.

Vajat je u brzom galopu poterao svog vranca do rančerske kuće i tamo skočio iz sedla, pa se priljubio uz vrata zgrade i napeto iščekivao.

Holidej je viknuo sa ugla senika:

— Mister Gloster!

Pošto se ništa nije micalo, maršal je nogom odgurnuo vrata. Video je ono što je očekivao: usred sobička ležao je čovek, licem okrenut prema prljavom podu.

Čovek iz Misurija nije morao da ga okrene na leđa da bi video ko je. Znao je odmah da je Mat Gloster bio mrtav.

Na drvenom podu, pored njega, bio je kredom nacrtan jedan trougao. I bez tog simbola Vajat Erp bi znao ko je tu bio i izvršio ovo ubistvo.

Na vratima se pojavila neka senka.

Vajat se okrenuo i video kockara gde stoji vratima.

Džordžijanac je izgovorio samo jednu reč:

— Kapučino!

— Da.

Ni maršal nije nimalo sumnjao da je Kapučino ubio rančera Mat Glostera.

Prijatelji su stajali u dvorištu male farme i smrknuto su gledali zalazeće sunce.

Opet je taj đavo sa sivom maskom ugasio jedan ljudski život! Šta li mu je stari Gloster uradio?

Zašto je rančer morao da završi svoj život na tako surov i bedan način, pošto je tolike godine rintao, da bi podigao tu farmu za jednog mladog čoveka koji je nije ni želio...

Vajat je slučajno saznao celu is-

toriju o Glosterovima. Stari je teško izgradio taj ranč. Njegova žena je umrla još pre devet godina, a sin, Džek Gloster, koji je sad imao dvadesettri, jednog je jutro odjahao a da ocu nije rekao ni „do viđenja”. Nije naveo ni razlog i ni cilj svog puta. Ali stari je ipak godinu za godinom rintao u nadi da će jednog dana ipak moći farmu da preda svom sinu.

Mat Gloster je imao devetnaest godina kada je došao ovamo iz Škotske. Ovde je izgradio kolibicu, borio se protiv Indijanaca, zatim protiv belih bandita i opet protiv Indijanaca.

Sedam puta su nailazile razne horde koje su ga opljačkale a farmu spaljivale. Stalno je morao ponovo da izgrađuje. Ali uvek je to radio uporno i sa neiscrpnom energijom i kad je farmu konačno postavio „na zdrave noge” i kad je mogao da plaća dva kauboja, Džek je otišao!

Stari je otpustio kauboje, pa je slomljenog srca sam radio po dvorištu ranča.

A sad je ležao ovde, ubijen metkom u leđa. Sve što je u životu radio bilo je uzalud.

Zašto ga je taj bandit Kapučino, taj „sivoliki” ubio?

Na ovo pitanje bilo je više mogućih odgovora.

Ili je Mat Gloster bio Kapučinov neprijatelj, sa kim se taj čovek van zakona konačno obračunao, ili pak, a to je bilo veoma moguće da je Kapučinu bio potreban nov konj i još neke stvari koje je tražio od farmera, a Gloster to nije hteo da mu da dobrovoljno.

Maršal je u koralu našao premo-

renog konja, koji je nosio znak jednog velikog ranča sa Grin Rivera. Bio je to veliki Elior ranč. Znači i to je bilo jasno: Kapučine mora da je tog konja ukrado sa pašnjaka. Kasnije će Vajat i Dok saznati da je za to jedan veoma mlad kauboj platio životom. Krvavi trag tog bandita se poput plamenog jezika provlačio kroz preriju.

Dok Holidej je ustanovio da je smrt starog farmera nastupila pre deset do dvadeset časova. To je značilo da bandit ima veliku prednost. Ali ova dvojica su znali da nadoknade još mnogo veću prednost. Uprkos žurbi našli su vremena da zakopaju mrtvog farmera.

Upravo je maršal bacio poslednju lopatu peska na humku uz obalu potoka pred farmom kad se na severu iz šume pojavio jedan jahać koji je sjahao i izvukao pušku iz futrole.

Rok Tankerd je smatrao da je došao trenutak njegove osvete!

Šunjao se, puzeći priljubljen uz zemlju, prema zaklonjenom dvorištu velikom štalom.

Vajat Erp je skinuo šešir, i stajao pred humke, gledajući u drveni krst, koji su on i Dok napravili i zabili u zemlju.

Dok Holidej je stajao po strani groba. I on je skinuo šešir. Vetar koji je duvao sa reke mrsio im je kosu.

Zaslepljen mržnjom, čovek iz Jelou Džaketa bio je još uvek oko sto pedeset jardi udaljen od farmerskog dvorišta.

Vajat Erp i Dok Holidej sigurno u tom trenutku nisu mislili da bi

se iza njih mogao nalaziti neki neprijatelj.

Ali kad je maršalov vranac na jednom zarzao bilo je prekasno!

Tankerđ se došunjao do štale. Iza ugla se podigao i video onu dvojicu najviše trideset ili trideset pet jardi pred sobom. Začudoeno je pogledao na grob, ali se onda njegov pogled upio u visoku uspravnu figuru čoveka iz Misurija.

Mržnja je izobličila njegovo lice. Podigao je pušku i nategao oroz...

Tad je vranac koji je stajao kod štale zarzao.

Istina, Vajat Erp se odmah bacio na zemlju, ali ga je ipak metak kao munja ošinio preko čela i on je pao u korito potoka.

Dok Holidej se takođe brzo okrenuo i pucao iz oba revolvera prema uglu štale, iako je za delić sekunde pogledao na stranu i video svog prijatelja gde leži u koritu potoka.

Tada ga je obuzeo bes i on je u velikim skokovima pojurio prema stambenoj zgradi, ne misleći na opasnost, jer je strelac sa svakog mesta mogao puškom kontrolisati čitav zapadni deo dvorišta.

Dok Holidej još nije stigao do brvnare, kad je ponovo prasnuo pucanj i metak je proleteo sasvim pored njega. Čim je repetirao, Tankerđ je opalio još jednom, ali i ovaj metak je promašio kockara i udario u drvo brvnare.

U tom trenutku je kockar stigao do kuće. Još na pragu se okrenuo da bi odgovorio na vatru.

Razmak do štale bio je naravno prevelik, ali brza paljba je prinudila Tankerda da se povuče.

Holidej je mirno napunio revol-

ver. Zatim nije ušao u brvnaru, već je pošao pored nje prema štali. Svakim korakom, što je išao dalje napred, sve se više približavao opasnost.

Holidej je skoro došao do štale u trenutku kada ga je video. Podmukli strelac je stajao oslonjen o zadnji zid štale i pušku držao sa obe ruke.

Širom otvorenih usta Tankerđ je osluškivao šta se dešava na dvorištu. Onda je najednom čuo škljocanje oroza revolvera i brzo je okrenuo glavu.

Užarenih očiju je buljio u kockara, koji se nalazio najviše desetak jardi od njega, što je bilo predaleko za običnog strelca revolverom. Tada je taj nazovi šerif, a u stvari čovek van zakona, podigao pušku sa namerom da opali.

Ali Rok Tankerđ je imao nesreću što se nalazio pred jednim nenadmašnim strelcem.

Poput munje bljesnulo je tane iz desne ruke kockara. Niklovani, slonovačom ukrašeni revolver je zaur-lao. Metak je već stigao do podmuklog strelca u trenutku dok je on uspeo da repetira pušku.

Tankerđov desni zglob na ruci je bio teško povređen. Čovek je od bola gotovo bio onesvešćen, pa nije uspeo ni da se makne.

Holidej mu je prišao i podigao mu klonulu glavu.

— Ah, to si ti, prokleti pacove! Kreći napred!

Tankerđ je od bola i straha napola izgubio svest i teturao se pred kockarom prema dvorištu.

Kad su stigli do mesta na kome je čovek iz Misurija pao u potok, Holidej je gurnuo Tankerda i nare-

dio mu da mu pomogne da podigne Vajata.

Tankerđ je krkljao:

— Ne mogu. Smrtno sam ranjen.

Holidej, koji se već sagnuo, najednom je opet imao revolver u ruci.

— Bićeš zaista smrtno ranjen, ako me ne poslušáš, banditu!

Tad Tankerđ prihvati Vajata zdravom rukom i oni su zajedno izvukli iz potoka teško telo čoveka iz Misurija.

Holidej je pogledao u prijateljevo lice, pa odahnu sa olakšanjem.

Bio je to opasan pogodak, ali ga je samo okrznuo i oborio. Rana nije bila smrtonosna.

Holidej je najpre pretresao Tankerđa da nema još nekó oružje, pa se onda pobrinu za maršala.

Već posle nekoliko minuta Vajat je otvorio oči i u ustima oseti ukus viskija.

Onda je ugledao Tankerđa.

— Šta se to dogodilo?

Holidej pokaza palcem prema banditu, koji je na levoj strani grudi nosio zvezdu.

Vajat pređe rukom preko lica, pa oseti flaster na desnoj strani čela.

— Zar je on pucao na mene?

— Da, to je bila njegova nesreća! Zato tom rukom više nikad neće moći da puca.

Sad je Vajat video da je Tankerđ preko ručnog zgloba previo komad krpe.

Maršal se uspravio i Dok Holidej je sa olakšanjem konstatovao da je njegov drug preboleo ranu bez posledica.

To što je onda uradio, Džordžijanac nikad ranije ne bi učinio. Previo je bandita.

— Šta ćemo sa njim? — upitao je posle maršala.

Čovek iz Misurija, koji je stajao pored humke, smrknuto je gledao Tankerđa.

— Ako se još jednom sretnemo, lupežu, onda će to za tebe biti poslednji put. — Vajat mu zatim priđe, strže mu zvezdu sa grudi, pa pokaže prema preriji: — Gubi se!

Bandit je potrčao što je brže mogao, popeo se u sedlo i odjurio u savanu, nad kojom se već spuštao sumrak.

I Vajat Erp i Dok Holidej su takođe uzjahali konje, da bi napustili taj sablasni „Gloster ranč”.

Samo što je maršal stavio nogu u uzengiju, kad se na horizontu, obasjan poslednjim zracima zalazećeg sunca, pojavio jedan jahač.

Vajat se brzo povukao od konja, a i Holidej to učini isto.

Odveli su konje iza štale i napeto gledali prema čoveku.

Uprkos sumraku mogli su videti da se radilo o mladom čoveku, koji je pogureno sedeo na konju. Na sebi je imao sivo odelo, a preko prsluka ukrštene kajsjeve. Na svakoj strani visila mu je po jedna futrola sa revolverima.

Čutke su prijatelji iz Dodža posmatrali jahača i videli su da se trgao kad je primetio grob, nagnuo se napred, skočio iz sedla i pošao prema grobu.

Zatim se sagnuo, dohvatio punu šaku peska sa grčba i pustio da mu klizi kroz prste.

Najednom je okrenuo glavu. Pogledao je preko prema brvnare i onda je promuklim glasom viknuo jednu jedinu reč, u kojoj je ležao sav njegov očaj:

— Očel!

Maršal je izmenio pogled sa svojim drugom i oni su izašli pred štalu.

Mladić je čuo korake, pa se brzo okrenuo i zgrabio revolver.

Ali maršal je već držao svoj teški bantlajn specijal u ruci i nategao oroz.

— Ostavi revolver, Džek.

— Ko ste vi? — viknuo je mladić čovek uzbuđenim glasom pa odmah spustio ruku da bi mu opet bila blizu drške revolvera.

— Zovem se Erp, Vajat Erp! A ovo je Dok Holidej. Mi smo imali tužni zadatak da pokopamo tvog oca. Da bi i ti našao njegov grob, pokopali smo ga u dvorištu gde bi ga teško mogao prevideti.

— Moj je otac... mrtav! — promucuo je mladić kao da ne shvata šta se dogodilo. — Pa to nije moguće!

— Tako je. Kad smo pre jednog sata stigli ovamo ležao je preko u brvnari sa metkom u leđima.

— Ko ga je ubio?

— Verovatno čovek po imenu Kapučino.

Uprkos sumraku maršal je jasno video kako je mladićevo lice naglo pocrvenilo.

— Kapučine? — rekao je promuklim glasom.

— Da, Lazaro Kapučino. Kao što vidim, Džek, ti ga poznaješ.

— Znam samo njegovo ime, ali ja ne znam ko ste vi.

— To sam ti već rekao Džek. Ja sam Vajat Erp.

— Odakle me vi poznajete?

— Ja sam češće razgovarao o tebi sa tvojim ocem, još pre više godina, Džek Gloster.

Vajat zviždukom pozva svog konja, pa se vinu u sedlo.

Iza štale se sad pojavio Dok Holidej i kad je stao pored mladića rekao je:

— Mogli smo se uštedeti trud oko kopanja groba.

— Vi, psi, vi, lopuže vi ste ga ubili!

Ruka mladićeve se spusti na revolver.

Ali prekasno. Holidej je već imao kolt u ruci i odjeknu pucanj. Metak je pogodio cev mladićevog oružja i odbaci ga. Drška je snažno udarila mladića u šaku.

— Skloni ruku sa te pucaljke, mali, inače ćeš proći kao onaj što je malo pre pucao na maršala.

— Ništa ne razumem — dahtao je Gloster.

— Možda više i nije potrebno — rekao je maršal. — Do viđenja, Džek, i nastoj da ubuduće živiš boljim životom. Istina, tvog oca ne možeš više pitati za savete, ali ćeš svaki dan moći da vidiš njegov grob.

Poterali su konje i napustili dvorište.

Znači, mladić se vratio na dan smrti svog oca. Možda pokajnički, a možda i ne. Ko će to znati! Na svaki način, jako ga je pogodilo što je oca zatekao mrtvog.

Sutradan uveče su jahali prema malom gradiću Red Rok u Arizoni.

Noć bez mesečine se spustila nad prerijem, tako da se jedva video prst pred okom.

Satima su ova dvojica ćutke jahala jedan pored drugog. Maršal je najednom zaustavio konja, stisnuo oči i posmatrao jednu sićušnu crve-

nu tačku, koja se pojavila na horizontu.

I Džordžijanac je zaustavio svog konja.

— Vidite li nešto Dok?

— Da, čini mi se da na jugu vidim neku svetlu tačku.

— To mora da je Red Rok — rekao je maršal. — Oblaci su veoma niski, pa nije isključeno da se vidi odsjaj gradskog svetla.

Produžili su dalje i uprkos mraka dobro su napredovali.

Svetla tačka na horizontu postajala je sve jasnija i pošto su prešli još dve milje Vajat je rekao:

— To je svetlost od vatre!

Za trenutak su zaustavili konje. Zatim je Vajat svog vranca poterao bržim tempom napred. Holidej je jahao odmah za njim.

Oštrim galopom su se približavali poštanskom cestom prema gradu.

Ukoliko su se više približavali, utoliko se jasnije video crveni odsjaj vatre i dobro oko iskusnog zapadnjaka odmah je videlo da se radi o požaru.

Konačno su stigli do grada.

Red Rok se sastojao od oko dvadeset pet kuća i isto toliko štala, šupa i koliba.

Pošto je glavna ulica bila sagrađena u polukrugu, nisu još mogli da vide mesto požara, ali su videli sablasni odsjaj u prozorima na suprotnoj strani.

„To nije mogao biti veliki požar”, pomislio je maršal a onda ga je video: bio je to skelet jednih jednih vešala koja su još tiho odgorevala.

Holidej je zaustavio svog konja pored svog druga, pa se osloni o sedlo.

— Znači, naš je prijatelj prolazio ovuda — rekao je promuklo kroz zube.

Vajat je sjahao, pa stupi na verandu zgrade ispred koje su gorela vešala upravo u trenutku kad su se ova srušila.

Kao i na Gloster ranču — vešala su bila napravljena samo od dasaka.

Vajat je zastao pred kućom i osmatrao ulicu. Nigde nije video žive duše.

Glavna ulica Red Roka kao da je izumrla, iako je bilo tek nekoliko minuta posle deset. Još je u ljudima vladao užasan strah od „Sivih maski” koje su sad uzele za svoj simbol i vešala koja su spaljivali. Do tog dana ova banda još nije bila da poseti Red Rok.

Maršal je posmatrao red kuća i video na jednom dvorištu otvorenu kapiju i to baš na zgradi pred kojom su bila podignuta i spaljena vešala.

Iza vrata štale video je Vajat jednog čoveka i pošao prema njemu.

Čuo je škljocanje puške, pa je zastao iza jednih kola.

— Želeo bih da razgovaram sa vama, mister.

— Ja nemam ni sa kim šta da razgovaram — glasio je nabusit odgovor.

— Ko stanuje ovde pored vas?

— To vas se ne tiče! Čovek, koji je ovde stanovao, prekosutra će se preseliti u svoju poslednju kuću, tri jarda pod zemljom!

Vajat je napustio svoj zaklon, pa pođe prema dvorištu.

Čovek je nategao oroz puške.

Vajat je zastao.

— Recite mi kome su bila namenjena ta vešala.

Čovek sa puškom bio je prosto zapanjen tolikom hrabrošću pa skloni pušku.

— Zvao se Volpi. Karlo Volpi.

Vajat je sad pošao dalje i zastao pred nepoznatim. Čovek spusti pušku i osloni kundak pored čizme.

— Ko ste vi?

— Zovem se Erp. Genio sam čoveka koji je podigao vešala.

— Erp...?

— Da. Jeste li možda videli čoveka koji je to uradio?

Onaj drugi odmahnu glavom.

— Ne. A jeste li vi zaista Vajat Erp?

— Da.

— Ja, istina, tog čoveka nisam video, ali ga je moja kćerka slučajno videla, gore kroz prozor na krovu. Pre sat i po je stigao u grad. Doneo je vešala od dasaka kroz onaj prolaz između kuća, pa ga je onda tamo postavio. Moja kćerka je govorila da je osetila miris katrana i petroleja. Nije tome poklanjala pažnju, pošto je mislila da taj čovek spada među ljude koji rade preko, na novoj gradskoj većnici. Zato se uklonila s prozora. Onda je neko povikao „vatra“, čula se još neka vika, a zatim se sve brzo smirilo, a prema nebu su se jasno ocrtavala vešala.

— Šta je sa Volpijem?

Čovek je slegao ramenima.

— Ne znam! Mislite li da sam umoran od života, maršale?

Vajat je pogledao prema zidu koji je bio podignut prema susednom dvorištu.

— Može li se preko?

Čovek klimne glavom.

— Može se, ako vam je dosta života.

Ne izgovorivši ni reč, Erp je pošao prema zidu, pa se za tren oka podigao gore i prebacio na drugu stranu.

Elastično je skočio dole između dvoja kola.

Nalazio se u jednom velikom dvorištu, koje je bilo sa dve strane ograđeno ogradom, a sa dve strane štalom u obliku slova L.

Očigledno je taj Volpi trgovao konjima.

Čovek iz Misurija je najpre pregledao dvorište, pa onda štale i kad je nameravao da izađe iz štale, primetio je iza jedne svetle stolice nešto zgrčeno.

Izvadio je revolver iz futrole, nagnuo se napred i pogledao u tom pravcu, pa onda nategao oroz revolvera.

Vajat se pognuto prikrađao uz mračni zid štale. Kad je stigao na šest koraka video je da to nije bio čovek već dve vreće. Vajat je prišao i opipao vreće. U njima je bilo zobi.

Otvorio je prva vrata na levoj strani hodnika, pa pogleda u kuhinju. Koso se nalazio jedan mali sobičak iz koga se osećao miris kože. Bilo je to spremište za sedla.

Znači, taj čovek je zaista trgovao konjima i kao u svim takvim ve-

čim trgovinama u kući su čuvali skupocena sedla, da bi ih zaštitili od krađe.

Druga prostorija je bila velika dnevna soba, čija su četiri prozora gledala na ulicu. Istina, napolju je bilo mračno, ali je ipak slaba svetlost sa ulice osvetljavala prostoriju. Maršalove oči su se u međuvremenu privikle na mrak, pa je čak mogao da razlikuje pojedine predmete u prostoriji.

Tu se nalazio veliki sto, nekoliko stolica i dva ormara. Desno i levo od prozora stajale su dve teške fotelje, čiji su nasloni bili prekriveni ukrasnim prekrivačima.

Vajat je upravo nameravao da zatvori vrata, kad mu se učini da se nešto miče iza fotelja. Istina, moglo mu se to samo učiniti, jer se u mraku čoveku pokatkad što-šta pričinjavalo, ali Vajat je hteo da se osvedoči.

Brzo se sagnuo i kleknuo pored vrata da oslušne.

Već je pomislio da se prevario i hteo da se uspravi kad je čuo pri-tajeno disanje.

Nema sumnje, ovde se nalazilo neko ljudsko biće!

Vajat je ostao na mestu pa reče oštro:

— Ko je tu?

Nije bilo odgovora.

— Dajem vam pet sekundi da se javite! Samo da znate, video sam vas kod zadnje fotelje pored prozora.

Čekao je napeto.

Pet sekundi je proteklo i ništa se nije dogodilo.

Maršal je nategao oroz na revol-

veru. Oštro se čulo škljocanje u sobi.

— Čekajte — čuo se glas jednog dečaka.

— Ko si ti?

Prošlo je nekoliko sekundi dok nije čuo odgovor:

— Mihael.

— Gde je gospodin Volpi?

— Mora da je mrtav! Zar ne leži napolju pored vešala?

— Jesi li sam u kući?

— Da — glasio je brz odgovor.

— Znači u ovoj kući stanujete samo ti i mister Volpi?

— Ne, ja ne... — mucao je dečak. — Ja ne stanujem ovde.

Da li se radi o lopovu, koji je hteo iskoristiti priliku?

Maršal se uspravio i razmišljajući uđe u sobu.

— Izađi!

Tada se dečko uspravio iza stolice.

Istog trenutka je sa maršalove strane iza vrata prasnuo pucanj.

Metak je proleteo pored njegove glave i razbio jedan prozor.

Vajat je munjevitio reagovao. Bantlajn specijal je zaur-lao još sa njegovog kuka.

Onda se čuo krik nekog čoveka.

Vajat je pucao tačno u pravcu odakle je planulo na njega, a onda se bacio na stranu.

— Frederiko! — vikao je dečko.

— Frederiko!

A onda je poleteo preko sobe prema vratima iza kojih se nalazio skriveni strelac.

Vajat je odmah pošao za njim. Video je zgrčenu priliku nekog čoveka.

Vajat je bio odmah pored njega, odgurnuo dečaka, pa opipa čoveka, da vidi nema li još neko oružje, jer je ranjeniku ispio kolt iz ruke.

— Do đavola, smrskali ste mi rame!

Istog trenutka su se otvorila vlažna vrata. Vajat je čuo škljocanje revolvera.

Desnom rukom je zgrabio ranjenika, pa ga stavi pred sebe i onda revolverom pritisnu dečka pored čoveka.

Kod ulaza je vladala tišina.

— Vajate!

Bio je to glas Dok Holideja.

Maršal je odahnu sa olakšanjem i odgovorio:

— Ovde sam! Sve je u redu.

U vratima se pojavi bela kockareva košulja.

Maršal je čoveka i dečaka gurao pred sobom.

— Ko je to? — pitao je Holidej.

— Nemam pojma, ali čini mi se da ćemo to brzo saznati.

Maršal je zatim ponovio pitanje:

— Koga još ima u kući?

Dečko ga je uveravao da više nema nikoga.

— Ko je taj čovek?

— Radnik mister Volpija.

— A ti?

— Rekao sam već, mister. Zovem se Mihael.

— Šta radiš ovde?

— Radim u štali. Mi stanujemo iznad magacina gde se drži hrana za konje.

— A šta vas dvojica radite ovde?

— Ušunjali smo se u kuću i oda-

vde smo posmatrali kako gore vešala.

— Gde je Volpi?

— Ne znamo.

— Šta to ima da znači? Volpi je vaš gazda, a vi ne znate gde je!

Radnik je teško disao, stiskao je ranjeno rame i promrmljao:

— Ne, mi to ne znamo. Nestao je pre izvesnog vremena.

— Otkada?

— Približno pre jednog i po sata.

— Zar tako dugo gore ova vešala napolju?

— Ne — u stvari, ne znam tačno kada su zapaljena.

— Jeste li videli čoveka koji ih je zapalio?

— Ne, mi smo radili pozadi u štali.

Vajat zgrabi Mihaela za ruku pa ga okrene k sebi.

— Slušaj, dečake, ti ćeš mi sada reći istinu, ako ne želiš loše da se sprovedeš.

Dečak, koji je mogao imati tri-naest godina, drhtao je celim telom.

— Ja sam vam rekao istinu, mister.

„Da, to je uradio” razmišljao je Vajat, „ali on je takođe i prećutao maršalu prisutnost onog drugog čoveka u ovoj prostoriji. Možda samo iz straha, ali taj poluodrasli dečkić je očigledno već bio na kraju.”

Pokazalo se da su ova dvojica zaista bila sama u kući, a trgovca konjima nisu nigde mogli da pronađu.

Pola sata kasnije maršal je već

znao da je Karlo Volpi neženja i da sedam godina živi u Red Roku. On je bio najbogatiji čovek u gradu i već nekoliko godina je bio i gradonačelnik. Pričalo se da je došao iz Španije ili Italije. Imao je četrdeset četiri godine, bio je srednjeg rasta, vitak, crnokos i tamnih očiju. Imao je prijateljicu. Bila je to jedna mlada žena iz Red Roka, a stanovala je pored prezbiterijanske crkve.

Maršal je odmah potražio njenu kuću. Kad je zakucao, pojavila se jedna stara krezuba žena, koja je u ruci držala malu petrolejsku lampu i preplašeno ga gledala kroz odškrinuta vrata.

— Šta želite? — pitala je krezuba žena.

— Hteo bih da razgovaram sa mis Evelin.

— Moja kćerka nije kod kuće.

Ja sam Vajat Erp, madam. Moram razgovarati sa vašom kćerkom. Radi se o mister Volpiju.

Stara je pokušala brzo da zalupi vrata, ali je maršal već kroz otvor stavio nogu.

— Žao mi je, madam, ali moram razgovarati sa vašom kćerkom.

Stara se preplašeno povukla u hodnik.

Svetlost koja se avetinjski poigravala po zidovima najednom je osvetlila lik mlade žene, koja je stajala u jednim vratima na desnoj strani hodnika.

Žena je imala oko dvadeset pet godina, svetlu kosu i nepravilno lice. Imala je pune usne, velike oči i kratak nos. Plava kosa joj je u velikim kovrdžama padala po licu.

Bila je veoma pažljivo, čak upadljivo obučena.

— Mis Evelin Hanke? — pitao je maršal.

Ona je klimnula glavom.

— Da, ja sam to. Šta želite od mene, mister...

— Ja se zovem Erp. Vajat Erp.

Vajat je primetio strah, koji je poput električnog udara prošao kroz telo mlade žene.

— Vi ste prijateljice Karla Volpija?

— Volela bih da znam šta se to koga tiče — izbegla je Evelin odgovor.

— Žao mi je, mis, ali nešto se dogodilo, što me je primoralo da vam postavim to pitanje.

— Moj odnos sa mister Volpijem se nikoga ne tiče.

— U normalnim uslovima ne, mis, ali pre nekoliko časova u gradu je bio jedan bandit, koga gonim. To je jedan iz bande sivolikih, po imenu Kapučine...

Stara žena je histerično kriknula.

Tad joj je mlađa stavila ruku na usta.

— Čuti!

Lampa je staroj ispala iz ruke, pa se upaljeni petrolej prosuo i kao potočić pocurio niz hodnik, koji je imao pad prema maršalu. Plamen je munjevito lizao petrolej.

Stara žena je opet promuklo kriknula, ali sad je kćerka više nije učutkivala. Evelin Hanke je i sama stavila obe ruke pred lice, buljeći u plamen, koji se uzdizao uz drveni zid.

Maršal je hitro skinuo svoju kožu jaknu. Brzo je bacio na pod i uguši plamen koji se uzdizao po drvetu suvom poput baruta.

Plamen po kamenom podu još nije bio opasan.

Opet su se otvorila vrata iza maršala i opet je Dok Holidej stigao, privučen iznenadnim bljeskom.

Kad je video kako obe žene stoje kao skamenjene na kraju hodnika, rekao je:

— Mislim, maršale, da bi trebalo da pustite da se ova baraka pretvori u plamen. Jer očigledno ovim damama nije pretoplo.

Tad se stara okrenula i uletela u drugu prostoriju. Posle nekoliko sekundi se vratila.

Ali na iznenađenje one dvojice u ruci nije držala niti čebe, a niti kofu sa vodom — nego pušku sačmaricu! Puščana cev je bila uperena u Vajata Erpa.

Lice stare žene se najednom opasno izobličilo. Dok je još malo pre izgledala kao krezuba i stara baba, sada se na njenom licu pojavio pakosan osmeh.

— Nemojte praviti gluposti, madam — opomenuo je maršal. — Sklonite tu pušku.

— To bi vam odgovaralo, Erp! — ciknula je sada i mlada žena. — Imali ste smolu. Mi smo vas čekali!

Dok Holidej je namignuo maršalu.

— Oduvek sam želeo da umrem od nežne ženske ruke — rekao je ironično.

I najednom se brzo poput misli u njegovoj ruci pojavio revolver.

Žao mi je, „old madam“, ali sada stojimo jedan prema jedan.

Ali i Vajat je izvukao jedan od svojih revolvera.

Ledenim glasom kockar je nastavio:

— U stvari, dva prema jedan!

Lica obe žene su se ukočila i pretvorila u maske.

— Pali, majko! — zakreštala je mlada žena iznenada.

— Kad bi to samo mogla — rugao se Džordžijanac. — Puška koja je spreda začepljena obično opali od pozadi.

Na licu stare se pojavilo zaprepašćenje.

— Ne dozvoli da te blefiraju, majko. On je Dok Holidej...!

— Nećeš ti stradati, „slatka moja“ — rekao je kockar — nego tvoja draga majka. Puška je napred zatvorena jednim metalnim kapkom. Metak bi možda još nekako i probio taj kapak, ali sačma ne može prodreti, i barut će probiti na zadnji deo cevi.

U hodniku je zavládala napetost. Vatra je u dužini od četiri jarda još uvek gorela hodnikom, tačno između Doka i Vajata i obe žene.

Vajat je čvrsto odlučio da puca, ako bi žena samo i pokušala da dodirne obarač. Ali njen prst se još nije nalazio na orozu.

Avetinjačka svetlost je ispunjavala hodnik.

Na licima obe žene se jasno videlo šta se u njima odigravalo: neodlučnost, strah i bes zbog nemoći.

Onda je maršal lagano pošao napred, pored gorećeg petroleja.

— Sklonite pušku, misis Hanke!

— Nemoj to uraditi, majko! — zahtevala je mlađa žena poslednji put.

Maršal se primakao na dva i po jarda. Najednom se bacio napred. Zgrabio je pušku i istrgao je ženi iz ruke.

Evelin je pobjegla u sobu.

Ali maršal je već bio za njom, pa je izgurao nazad u hodnik.

Počela je divlje da vrišti i pokušala da se odbrani grebanjem.

Vajat joj je jednom rukom zgrabio obe ruke i čvrsto stezao, dok je pogledao prema staroj.

Ali ona je fascinirano buljila u Džordžijanca, koji je gledao kroz polumrak koji je vladao u hodniku.

— Žao mi je, stara madam, što vam nije uspeo taj lepi pucanj — rugao se Holidej. — Ali tu se nije moglo ništa izmeniti.

Obe žene su sada spuštenih glave stajale pored stepenica koje su vodile na gornji sprat. Vajat i Dok su vratili svoje koltove u futrole.

Pošto je maršal izvadio patronu iz sačmarice, pogledao je u prostoriju u koju je mlada žena namerala da pobjegne. Tamo je na stolu stajala jedna velika lampa sa zelenim širmom, a pored nje jedna otvorena knjiga.

Vajat se opet okrenuo prema ženama, dok je Džordžijanac ušao u prostoriju i zainteresovano pogledao knjigu. Nije to bila neka štampana knjiga. Listovi su bili ispisanim rukom i popunjeni nekim ciframa.

Džordžijanac je odmah shvatio da se radi o knjizi u kojoj se vodi-

lo koliko je konja bilo iznajmljeno a koliko prodato. Očigledno je to bilo knjigovodstvo nestalog vlasnika štale. Volpija.

Holidej je uzeo knjigu pošao na hodnik.

Vajatu još uvek nije uspeo da natera žene da progovore.

— Žao mi je, ali ovô moram poneti.

— Kuda? — upitala je mlada žena besno, dok je divlje podigla glavu i pogledala očima iz kojih su sevale munje.

— Naravno, u zatvor.

— To ne možete, maršale! Šta vam pada na pamet? Sa kojim pravom...

Vajat je brzo završio sa tim, zgrabio je obe žene pa ih izvede na ulicu i poveo pravo prema kancelariji šerifa koja se nalazila preko puta.

Čuvar zakona Red Roka bio je dežmekast, poguren čovek, sa prestrašenim očima. Zvao se Hadson. Klerk Hadson.

— Vi ste uhapsili te dve žene, maršale? — postavio je nepotrebno pitanje.

— Da, mister Hadson — odgovorio je Vajat promuklim glasom dok je žene zatvorio u dve ćelije, u koje su bile jedna pored druge.

Evelin je rukama stegla željezne šipke, besno ih je drmala i vikala:

— Zahtevam da me smesta pustite! Sa kakvim pravom ste nas zatvorili ovde, maršale? Nemate za to nikakvog razloga. Smesta da ste nas pustili! Inače ću...

Vajat, koji se već okrenuo da po-

de, zastao je pa se opet okrenuo prema njoj.

— Šta ćete uraditi, mis Hanke? Da nećete možda zatražiti pomoć od vašeg prijatelja Kapučina?

Dok Holidej ga je zapanjeno pogledao.

Bio je to neočekivan udarac od strane maršala. A na mladoj ženi se vidljivo odigravala promena. Na prilično jakoj svetlosti jasno se video strah u njenim očima. I stara je očigledno bila zaplašena.

Evelin se okrenula i pošla prema unutrašnjosti ćelije, da bi sela na hoklicu pored ležaja.

Vajat je odmah opet stavio ključ u bravu, pa otključa ćeliju, zgrabi ženu za ruku i izvuče je napolje.

Evelin je videla odlučnost i hladnoću u očima tog čoveka.

Vajat onda reče oštrim glasom:

— Očigledno ne poznajete zakon Sjedinjenih Država, Evelin Hanke. Prema njemu, osoba koja sarađuje sa jednim masovnim ubicom može računati na najtežu kaznu, naime na smrt vešanjem. U hitnim slučajevima vešanje može odmah da se obavi!

Tad Evelin naglo podigne glavu i povika:

— To je ludost! Pa ne možete me obesiti, mister Erp!

— Grešite, mis! Ja to mogu — tvrdio je on da bi je preplašio. Posle tih reči nastala je kratka pauza, a Vajat onda nastavi: — Lazaro Kapučine je opasan bandit, višestruki ubica, koji je pobegao iz kažnjeničkog logora. U međuvremenu je opet ubio i svak ko ga štiti ili sa njim sarađuje nije bolji od njega, pa može

računati na istu kaznu koja čeka i njega.

Maršal je u levoj ruci držao sačmaricu koju je oduzeo staroj ženi. Naravno, na vrhu cevi se nije nalazio nikakav kapak, i stara je tek sada primetila da je Džordžijanac prevario.

Vajat je još čitav sat pokušavao nešto da iscedi iz žena, ali ništa nije saznao o tome gde se nalazi Kapučine ili trgovac konjima Karlo Volpi.

Maršal je sa šerifom još jednom pretražio Volpijevu kuću, zatim dvorište, štale i ostale pomoćne zgrade. Ali nigde nije uspeo da nađe ma i najmanji trag koji bi ukazivao gde se trgovac nalazi.

Šta li je to Kapučine hteo sa svojim zapaljenim simbolom pred zgradom trgovca konjima?

Gde je bio Karlo Volpi?

Kakvu ulogu igraju ove dve žene u celoj toj misteriji?

Na svaki način maršal je morao pre nego što napusti grad, da sazna zašto se Evelin Hanke tako neprijateljski ponela.

Pošto pretres njihovog stana nije dao nikakav rezultat Vajat se vratio u kancelariju i stao pred rešetkasta vrata iza kojih se nalazila mlada žena, koja je još uvek sedela na hoklici.

— Dodite, misis Hanke — rekao joj je prigušenim glasom.

Evelin je podigla glavu i na svoje zaprepašćenje videla da čovek iz Misurija drži konopac u ruci. Kad je pogledala u njegove oči, u njima je videla led.

Preko leđa joj je prelazila jeza.

Ustala je i drhteći stala kod rešetki.

Vajat je otključao vrata.

— Pođite — rekao je kratko.

Evelin se lagano kretala napred, kao da je noge nisu slušale. Morala je da se pridržava za vrata.

Tad se iz susedne ćelije javila stara:

— Šta to nameravate sa mojom kćerkom, maršale!

— Ćutite! I vi ćete doći na red — odgovorio je maršal smrknuto.

Uhvatio je Evelin Hanke za ruku, pa je povede prema sredini kancelarije.

— Mis Hanke, prema zakonskim propisima moram vas još jednom i poslednji put pitati: Gde se nalazi Karlo Volpi?

Evelin nije mogla da ga pogleda u oči. Stajala je pred njim spuštene glave.

— Ne znam — progovorila je konačno.

— Po zakonu vas dalje moram pitati kakve veze je Volpi imao sa Kapučinom.

Ona je slegla ramenima.

— Dobro, ispunio sam zakonske propise — a posle nekoliko sekundi nastavi: — Pođimo Evelin Hanke.

Evelin je očigledno precenila svoju snagu. Pošla je dva koraka, pa se srušila.

Maršal je dočekao i spustio na stolicu.

Onda je stara povikala iz ćelije:

— Pa, Evelin, reci im već jednom inače će nas oni obe obesiti! Zar ne vidiš!

— Ćuti majko! — procedila je mlada žena kroz zube.

— Obe ćemo umreti! Zar ne vidiš da nas sumnjiče za Volpijevo ubistvo!

Stara je dakle to pre shvatila od kćerke.

— Pođite, mis Hanke — rekao je maršal muklo.

Ali Evelin je bila preslaba da bi se podigla sa stolice. Oslonila se o rub stola i onda je najednom proste-njala:

— On nam je pretio! Volpi. Mojoj majci i meni.

— Dalje... — zahtevao je maršal.

— Šta dalje? — Podigla je ruke pa ih je umorno spustila. — Pretio nam je bičem i rekao da će nas ubiti, ako ne uradimo kako je od nas zahtevao.

— Odakle ga je Volpi poznavao?

— On ga uopšte nije poznavao.

— To vam ne verujem, mis Hanke.

— Ali ipak je tako. Nikad ga nije video!

— Ni vi?

— Ni ja.

— A vaša majka je na nas uperila sačmaricu?

Mali šerif, koji je dotada ćutke stajao u pozadini prostorije, prišao je najednom i stavi stisnutu pesnicu ženi pred lice.

— Zar biste hladnokrvno ustrelili jednog maršala! A mi treba da vam verujemo da nikada niste videli Kapučina? A da ste ipak bili spremni da počinite delo koje vodi pravo na vešala?

— Rekla sam istinu — stenjala je Evelin.

— Niste govorili istinu — odgovorio je maršal. — Ja ću vam to dokazati.

Tad opet progovori stara:

— Reci im konačno!

Tad je mlada žena naglo skočila, sasvim neočekivano za njeno malo-

pređašnje stanje, pa poče vikati:

— Umukni već jednom, stara!

Sedokosa žena se okrenula i pošla prema ležaju.

Evelin Hanke je pogledala u maršala, te reče:

— Sve sam rekla, što se imalo reći.

— U redu, onda pođite sa mnom.

— Zatim se Vajat okrenuo čuvaru iz Red Roka. — Jesu li gotova vešala za obe?

— Da, maršale — odgovorio je šerif, prihvatajući odmah taj riskantan blef.

Evelin Hanke se stisnulo grlo kad je pošla za maršalom. Na vratima je iznenada savladala nesvestica, ali maršal je stigao na vreme da je prihvati.

Tad stara poče vikati iz ćelije:

* — Ona je njegova ljubavnica! Mogla vas je sve uništiti. još pre kratkog vremena je imala tu moć da to čini — ona sama!

Već pre sat i po se ta ideja pojavila u maršalovoj potsvesti i on sad poče zamišljeno da klima glavom.

Stara je dalje kreštalala:

— Ništa vi ne slutite! Baš ništa! Ni vi, maršale!

— Varate se, misis Hanke — odgovorio je maršal mirno. — To, da je vaša kćerka bila ljubavnica Lazara Kapučina, to smo odavno znali.

— Vi ste znali...? — zaprepašćeno je mucala stara.

Maršal je okrenuo glavu, pa izmeni kratak pogled sa Dok Holidjem.

To je znači bilo rešenje zagonetke. Mlada, plava žena, koja se zva-

la Evelin Hanke, bila je Kapučinova ljubavnica. Otuda toliko mržnja prema maršalu.

Kažnjenik u bekstvu je posetio.

Ali šta se to bilo dogodilo sa Karlom Volpijem? Koliko li je on bio upleten u te stvari? I pre svega: zašto je Kapučino baš pred njegovom kućom postavio vešala i zapalio ih?

Čim je maršal saznao da je ona bila ljubavnica Kapučina znao je i da od mlade žene više ništa neće saznati. Ako čovek sa tako čvrstom odlučnošću brani drugog na taj način što uperi pušku na čuvara zakona, onda se od njega ne može očekivati nikakvo priznanje.

Ali zar nije bila stara ta koja je prva uperila pušku?

Možda je to bio ranije pripremljeni trik, kojem ih je onaj prefri-gani bandit naučio. Nije bilo nemoguće da je Kapučino računao s time da maršal na staru ženu neće potegnuti pištolj — čak i ako u ruci drži pušku. Takav bi trik bio tipičan za Kapučina!

Stara je i malo pre samo pokušavala da spase život svoje kćerke.

Vajat je hladno posmatrao, pa reče:

— Ako zaista imate nameru da spasete kćerku, a naravno i sebe samu, onda mi sad recite gde je Volpi?

Stara je tresla glavom. S vremenom se to pretvorilo u drhtanje, koje je obuzelo čitavo njeno telo. Trzala su joj se leđa, ruke i konačno i noge. A onda je počela vriskati. Ličilo je to na smeh luđaka.

Ljudi u šerifovoj kancelariji su pri tome osetili neku mučninu.

Stara se okrenula, te je počela da se zanosi, još uvek ludački se smejući. Prišla je ležaju da bi se spustila na njega.

U tom trenutku je mlada žena došla k sebi i ukočeno je gledala ka ćeliji. Kad je čula ludački smeh njene majke skočila je i teturajući se potrčala prema ćeliji i uhvatila se gvozdene šipke.

— Majko, šta si to uradila?

Stara je naglo prestala da se smeje, pa odmahne rukom.

— Pusti me na miru — odgovorila je promuklo.

— Majko, pitam te šta si uradila!

Ali stara nije odgovorila, nego je zatvorila oči, kao da je više nije čula.

Evelin se okrenula. Rukama se i dalje držala šipke. Razrogačenih očiju neprijateljski je gledala maršala.

— Znači... rekla je.

— Nije to ni morala da mi kaže.

— Dakle... vi znate?

Maršal klimne glavom.

— Da, ja znam.

— Pa...?

— Gde je Karlo Volpi?

Žena je spustila ruke, pa mu reče promuklim glasom:

— Ne mislite valjda ozbiljno da ću vam odgovoriti na to pitanje, Vajate Erpe?

— Ipak, Evelin Hanke! Ja sam čak uveren da nećete čekati da mi na to pitanje odgovarate sa užetom oko vrata.

Stara u ćeliji je opet bila na nogama, pa je prišla rešetki. Kroz šipke je udarala svojim staračkim rukama o ženina leđa.

— Reci mu, pa reci mu! Šta misliš, šta te još može spasti? Pa oni su svi i onako izgubljeni: Laz i njegovi prijatelji!

Ove reči kao da su slomile ostatok otpora u mladoj ženi.

— Dobro — rekla je tiho. — On je odjahao sa njim.

Zapanjeni Vajat Erp i Dok Holidej su opet izmenili kratak pogled. Računali su sa svim drugim samo ne sa tim.

Maršal se brzo snašao:

— A zašto su zapaljena ona vešala?

— To ne znam. Čak ni pod vešalima vam na to pitanje ne bi umeła odgovoriti.

Vajat dade rukom šerifu znak.

— Mister Hadson, odvedite ovu ženu opet u ćeliju.

Maršal i Dok Holidej su napustili kancelariju. Nešto kasnije se na verandi pojavio šerif, koji je opet zaključao ženu.

— To ste dobro izveli — rekao je mali čuvar zakona. — Moram da vam se divim, maršale. To ja nikad ne bih uspeo da izvučem iz nje. Sém toga, moram priznati da me je sve to zapanjilo. Evelin Hanke, ljubavnica Kapučina! Pa to je strašno! I Volpi da je član „sivih maski"! Ta misao mi jednostavno ne može ući u glavu.

Ostalo je još otvoreno samo pitanje zašto je Kapučino zapalio vešala pred Volpijevom kućom. Kakav je taj bandit imao razlog da svoj trag tako jasno ostavi za sobom? Ako je hteo Volpija da povede sa sobom na jug, mogao je to uraditi i bez da je ostavio taj znak. I niko ne bi došao na pomisao da Kapučino

sa sobom ima još jednog partnera.

Maršal je upravo na tom pitanju insistirao.

— On želi da nam naznači neki trag.

Kockar se složi sa tim. Upravo je to u pitanju.

— Ne razumem ama baš ništa — rekao je mali šerif.

— Nije ni čudo, mister Hadson — rekao je maršal. — Jedva da i mi to razumemo.

Nešto kasnije prijatelji su opet sedeli u sedlu i napustili taj mračni gradić.

Iako zagonetke Red Roka još nisu bile rešene, Vajat i Dok su odjahali u preriju sa saznanjem da se Kapučinova prednost smanjila na neka dva i po časa.

Kapučino se sad mogao nalaziti pred njima najviše deset milja. I to samo u slučaju ako je jahao kao đavo, jer teren je ovde bio nepregledan, brežuljkast i valovit.

Još te noći videli su u daljini crveni odsjaj vatre na zapadnom horizontu.

Maršal je zaustavio svog konja i gledao u užarenu mrlju.

— Tamo preko se nalazi Raf Rok.

— Tako je — odgovorio je Dok Holidej. — Karlo Volpi je odjahao preko, da bi zapalio neka vešala, dok se naš čovek davno nalazi negde na jugu i verovatno sad jaše prema gradu Činle, ako već nije i stigao.

Iako su u Činleju razgovarali sa više ljudi, koji su sedeli u krčmi „Velika žeđ“, nisu mogli ništa saznati o Kapučinu. Ako je ovuda projahao, onda je sigurno izbegavao glavnu ulicu.

Produžili su dalje ka jugu.

U svitanje pred njima se pojavilo malo naselje Merovan. Ovde su još svi spavali.

Jugozapadno, sedam milja dalje, pred Stimbot kanjonom nalazio se gradić Kornvol.

Bilo je nešto pre osam sati kad su dvojica iz Dodža ujahali u taj grad.

*
* *

Ovde, u severnoj Arizoni, klima nije bila poput one u ravnica blizu meksikanske granice, gde su vladale vrućine. U jutarnjim časovima je bilo u Kornvolu još relativno blago i ljudi su išli ulicama bez suncobrana i bez teških sombrera, koje su ih dole nosili.

Ko bi slutio da je Lazaro Kapučino i ovde spremao zamku?

Slutnja da je Karlo Volpi trebalo da ostavi za sobom trag od Red Roka prema jugozapadu, bila je tačna. Volpi je u tri grada jedan za drugim zapalio vešala da bi skrenuo pašnju sa traga Kapučina.

Kapučino je zadržao pravac prema jugu. Tačno prema dalekom Tombstonu! Ali ni njegovi lukavi trikovi nisu mogli da prevare ova dva vuka koji su se nalazili na njegovom tragu.

Kapučinov oprez je išao još i dalje. Nije se zadovoljio samo sa time da jednog čoveka pošalje na jugozapad, već se postarao i za to da maršal može što sporije napredovati njegovim stvarnim tragom.

Kornvol se sastojao iz jedne široke glavne ulice i više poprečnih.

Već iz daljine su se videli beli tornjevi crkve, misije i jedna mala prezbiterijanska bogomolja. Fasade kuća glavne ulice održavane su veoma čisto, delimično su čak bile i ofarbane. Sveže belo obojeni okviri na kućama su se blistali. Na pijaci, koja se nalazila negde na sredini glavne ulice, nalazilo se nekoliko tezgi i kioska, u kojima se prodavale bale štofova, šareni materijal drečećih boja, lonci, živina i razna druga roba.

Prijatelji iz Dodža su odveli svoje konje u štalu za iznajmljivanje pa su lunjali kroz grad. Bio je pazarni dan u Kornvolu, pa se sakupilo mnogo ljudi iz okoline.

Kad su prolazili kroz jednu usku ulicu između tezgi, gde se prodavalo voće i jednog skladišta tekstila iznenada je usred te gužve na pijaci prasnuo jedan pucanj iz puške.

Metak je skinuo maršalov šešir i probio vrh.

Dva prijatelja su munjevito reagovala. Vajat se odmah bacio na zemlju i odmah je bio zaklonjen balama robe, dok se Džordžijanac elastičnim skokom našao iza jedne kapije.

Nešto kasnije već se začuo kockarev pucanj i metak je pozadi u dvorištu razbio staklo na jednom prozoru. Kockar je jasno video kako je oružje bilo brzo povučeno nazad.

Vajat Erp se opet uspravio i u velikim skokovima trčao kroz dvorište prema stepenicama, koje su vodile gore u stan.

Još nije stigao do trećeg stepenika, kad se gore otvoriše jedna vra-

ta, a na vrhu stepenica se pojavio jedan izrazito mali čovek.

— Šta vam to pada na pamet! — kreštao je.

Teški bantlajn specijal se pojavio u maršalovoj ruci.

Čovek gore na stepenicama bio je nenaoružan. Vajat se dalje penjao stepenicama. Kad je bio pred malim čovekom, video je na njegovoj levoj ruci jedan težak prsten, koga možda ne bi tako pažljivo osmotrio da mu iznenada nije nešto palo na pamet.

— Velika vam hvala, mister za onaj metak. Šešir ćete mi platiti.

Mali je klimao glavom.

— Žao mi je, ser, ali ja nisam pucao.

— To ćemo odmah ustanoviti.

Vajat pođe na njega, kao da ga je nameravao odgurnuti na stranu, ali je onda munjevito zgrabio ruku malog, koju je okrenuo da bi mogao pogledati dlan.

Vajatova slutnja se pokazala tačnom. Čovek je na ruci imao pečatni prsten sa trouglastim znakom Sivih maski. Samo je površinu za pečačenje okrenuo prema unutrašnjoj strani šake, tako da se nije mogla videti. Dakle pripadnik bande Sivih maski!

Na maršalovo zaprepaštenje patuljak se počeo gromoglasno smeјati.

— Nemojte donositi pogrešne zaključke, ser. Ja sam taj prsten kupio i veoma sam ponosan na njega. Ako se nadate da ćete ga moći kupiti od mene, onda vas, na žalost, moram razočarati. Ja sam ga kupio zato što mi se ovaj znak veoma dopao.

Vajat je brzo pretražio čoveka da nije kod sebe imao oružje, pa ga onda odgurne u stranu, pope se stepenicama i gore revolverom otvori jedna vrata koja su bila samo pritvorena.

Zapahnuo ga je miris kuhinje.

Vajat je gledao u uska ramena malog čoveka, koji je još uvek stajao na podestu iznad stepenica.

— Gde je on? — zapitao je maršal oštro.

Mali začuđeno upita:

— O kome to govorite, ser?

— Vi me veoma dobro razumete, mister. Hoću da znam gde je Kapučino!

Sa patuljkovog lica nije nestalo samosvesnog smeška, a time se i odao. Jer svakog čoveka bi takvo pitanje ako ne zapanjilo, a ono u najmanju ruku iznenadilo.

Čovek iz Misurija je još uvek stajao na vratima u trenutku kad je Dok Holidej zauzeo mesto u dvorištu kod stepenica.

— Napred, pođite dole! — naredio je maršal malom čoveku.

Ovaj nije prestao da se smeška ni onda kada je poslušao naređenje i lagano silazio u dvorište.

Kad se našao pored Dokom, rekao je:

— Čovek ponekad doživljava stvari koje mu se čine nemoguće.

— Moglo bi se reći — odgovorio je kockar hladno, pa mu dade znak da ide dalje u dvorište.

Holidej je za svaku sigurnost zatvorio kapiju.

Vajat je gore pošao dalje u hodnik i odgurnuo vrata prostorije iz koje je malo pre moglo da se puca.

Bila je to mala, loše namešte-

na soba, čiji su prozori bili prekriveni tamnim zavesama, tako da je u prostoriji bilo polumračno. No čovek iz Misurija je ipak u pozadini u jednoj naslonjači primetio jednog starog čoveka, čija je glava bila tako sasušena da je ličila na mrtvačku.

Iz dubokih očnih duplji ka vratima su gledale beživotne oči. Čovek je na sebi imao smeđu jaknu, a noge su mu bile zavijene u čebe. Njegovе žučkaste koštunjave ruke, sa smeđim flekama, nepomično su ležale na čebetu. Sedeo je šćučureno, buljeći u čoveka koji je ušao u sobu.

Vajat brzo pregleda prostoriju.

Ispred prozora je stajala jedna stara sofa. Vajat je odgurne malo od prozora, ali ono što je tražio nije našao.

Zatim je zapalio šibicu pa je podigne iznad sofe.

— Oprezno, oprezno! — Opominjao je stari čovek svojim svadljivim staračkim glasom. — Sve ćete zapaliti, sve zapaliti!

Prema svetlu šibice maršal je primetio jedno mesto između dela za sedenje i naslona, gde je tekstil bio čudno izlizan.

Brzo je stavio ruku u otvor i uhvatio još vruću puščanu cev.

Bila je to vinčesterka tipa „bras boj“, kakvu je nekad upotrebljavao veliki indijanski poglavica Bik Koji Sedi.

Vajat je pogledao u starog.

Ovaj je podigao ruku, pa je kima glavom.

— Čija je to puška?

— Da, da, puške, šuške! Pucati i

vatra, ala je to život! — meketao je starac svojim krezubim ustima.

Maršal se okrenuo i izašao u hodnik, držeći pušku u ruci.

Brzo je pregledao i ostale dve prostorije. Tamo je bila jedna sasvim mala kuhinja i jedna spavaća soba sa dva kreveta.

Kad se opet pojavio na podestu stepenica, mali čovek je još uvek stajao dole u dvorištu. Noge je raširio a ruke prekrstio na grudima.

Vajat je podigao pušku i viknuo prema dole:

— Da li je ovo vaša puška?

— Ne — odgovori patuljak kratko.

— Možda u svojoj sofi imate čitavo skladište oružja, mister!

Već sam je davno hteo baciti, ali on to nije dozvolio. Uopšte nije upotrebljiva.

— Jeste li sigurni u to? — upitao je maršal hladno.

— Sasvim siguran! Sa tom stvaricom sigurno nije pucano još od šezdesetšeste godine.

Tada je maršal repetirao pušku i upravio je na čoveka u dvorištu.

Ovaj je naglo prebledelo i odmah izgubio svoj samosvesni smešak.

— Nemojte opaliti! — povikao je.

Vajat otkoči pušku. Zatim je baci u dvorište, tako da se komad kundaka razbio.

Maršal je pošao preko dvorišta ka malom čoveku, pa mu iznenada opali takav šamar da je ovaj pao.

— Ponavljam svoje malopredašnje pitanje: Gde je on?

Patuljak je gledao u maršalovo strogo i odlučno lice.

— Nije više u gradu.

— Zašto ste pucali na mene?

— Zato... Zato što me je prisililo na to!

— Ustanite! — naredio mu je čovek iz Misurija.

Čovek je ustao. Činilo se da je to najednom sasvim drugi čovek. Preplašeno je počeo objašnjavati:

— On me je prisilio da pucam.

— Vi ste jedan od bandita Sivih maski!

— I na to su me prisilili! Prošle jeseni je on bio u gradu sa sedam ljudi, pa je preko razbio bar Čak Homanu, zato što je Homan imao nešto protiv njegovih momaka, pa je onda došao ovamo da bi mučio mog oca.

— Vi govorite o onom starcu gore?

— Da, on je general Bogard.

Maršal je začuđeno podigao obrve.

— General Bogard? Taj čuveni general Severne armije?

Mali čovek je umorno klimnuo glavom.

— Da, Kapučino je to znao. On je dalje znao da smo se preselili ovamo da bismo izbegli gužvu u Virdžiniji. Ali on je precenio uticaj mog oca. Stari već deset godina nije u stanju da izgovori bistru rečenicu. Pre dvadesetjednu godinu, kad je za armiju Severa dobio bitku kod Long Feloa imao je već šezdesetdevet godina. Sada ima devedeset. Kapučino je mislio da on još ima veliki uticaj zato smo morali pristupiti njegovoj družini. Moj otac sve to nije razumeo. Kad je Kapučino sad došao ovamo potražio nas je. Rekao mi je da ga goni-

te i da od nas zavisi da li ćete ga dalje progoniti ili ne. Ako bi sutra ustanovio da se još uvek nalazite na njegovom tragu, vratiće se da bi nas obojicu ubio.

Ono što je još malo pre na tom malom čoveku bilo nesimpatično sada je nestalo. Stajao je sada pred maršalom onako mali, pobeđen i ponižen jedan čovek koga je sudbina slomila.

— Moja žena je umrla kada su drugi put došli ovde. Onda ih je u grad došlo osamnaest. Kapučino se bučno i osiono popeo uz stepenice i zahtevao da moj otac i ja dođemo preko u salun na skup. Kad sam mu rekao da moj otac ne može da napusti fotelju, počeo je divljački da se smeje i zgrabio je starog za ruku da bi ga podigao. Fotelja se preturila i otac je pao. Kad je moja žena privučena galamom došla u sobu, videla je lokvu krvi pod očevom glavom. Ona je vrisnula i na pragu se srušila mrtva.

— Mogu vam se zakleti da sam od tog trenutka mrzeo Kapučina više nego išta na svetu! Ali ja sam slab, mali, sitan čovek, pa nemam ni najmanju mogućnost da se branim od njega. Kad je iznenađa došao u naš stan najradije bi ga udavio, ustrelilo, zaklao...

Dok je govorio na bleđim obrazima malog čoveka pojavili su se crveni pečati.

— Ja sam ovde u gradu učitelj. Ali on me je prisilio da uzmem u ruku pušku koja je već godinama ležala skrivena u sofi! U početku sam mislio da otac ne zna da se njegova stara puška još tu nalazi. Ali onda sam jednog dana primetio

kako se privukao do sofe i sa neverovatnom mukom je izvukao pušku, da bi je gledao. Onda sam shvatio da je to činio često. Pretpostavljam da ste oružje zato i našli što ste primetili izlizani tekstil na sofi.

Vajat je klimnuo glavom.

Učitelj je brzo nastavio dalje:

— Najednom se našao pred mnoštvom zahtevajući od mene da pucam na vas. Rekao sam mu da ne mogu ni na kog pucati, a pogotovo ne na vas. Tad mi je pretio da će ubiti mog oca...

Patuljasti sin velikog generala Bogarda je spustio glavu kad je nastavio:

— Ja sam slabić, mister Erp! Moj otac nije zaslužio takvog sina. Najviše zbog mene smo otišli iz Virdžinije, jer se stideo mene, zato što sam svuda zatajio. A Kapučino mi je sad rekao da će ubiti oca. Jedino na šta na ovom svetu mogu biti ponosan to je moj otac! Ako bi mom krivicom on bio ubijen, ne bih ni ja više mogao živeti. Zato sam se odlučio da dohvatim oružje, kad sam vas malo pre video preko porred skladišta tekstila. Ja sam to uradio, iako je to čudnovišno. I žao mi je. Zahvaljujem se bogu da vas nisam pogodio.

Čovek iz Misurija se okrenuo, zatim je podigao pušku i komad drвета koji je otpao sa kundaka, pa oboje pruži malom učitelju sa rečima:

— Uzmite to i opet zalepite kundak, mister Bogard. Jer bi inače vaš otac mogao da se rastuži. Puška koja je preživela bitku kod Long Felloua treba i sad ovo da preživi.

On i Dok Holidej su bez pozdrava napustili dvorište.

Prednost Kapučina postala je još manja!

Ali dan i po kasnije Vajat Erp je bio ubeđen da je desperados ipak promenio pravac. Verovatno je pod pritiskom straha zbog potere ipak skrenuo sa pravca. Jer u naredna tri mesta — u Bejliju Grinstonu i Harbergu — bi ga videli da je prolazio. Na svaki način u Grinstonu, jer ovaj grad nije mogao mimoći pošto su tereni oko kuća bili tako močvarni da kroz njih niko nije mogao proći. Kapučino je svakako morao proći kroz taj grad. Ali da je to uradio, morao bi ga videti šerif HanTERS, koji je već šest godina nosio zvezdu.

HanTERS, koji je bio čovek srednjeg rasta, svežeg lica i gustih brkova, rekao je maršalu:

— Možete biti sigurni, mister Erp, da taj momak nije prošao ovuda! Inače bih ga video. Ja sam celog dana sedeo ovde na vratima i posmatrao ulicu. A pošto već tri dana nemam šta da pušim bio sam veoma budan.

Ni u drugom mestu nisu videli Kapučina. A pre podne idućeg dana pomoćnik šerifa Hilman iz naselja Parkersvil rekao je Vajatu:

— Da je prošao ovuda, morao bih ga videti.

— Gde je šerif?

— Pre četrnaest dana se odvezao preko u Flagstaf, pošto mu je umrla sestra. Imala je otvoreni prelom noge...

Maršal je odmahnuo rukom jer ga bolest šerifove sestre nije interesovala.

Pošao je dalje prema jugu.

Popodne su u daljini videli kako

se presijava reka Ruin. Na njenoj obali se još tada nalazilo malo naselje Gordon Toun, koje je sredinom devedesetih godina bilo potpuno uništeno požarom.

Dok je čovek iz Misurija tražio neki gaz, primetio je na obali jednog čoveka sa velikim slamnim šeširom, koji je pecao ribu.

Šešir je navukao tako duboko na lice da ga se nije moglo prepoznati. Pošto je izuo čizme, njegove noge su virile iz trave.

Pantalone su mu bile pocepane, a kolena su izvirivala kroz dve velike rupe. Na sebi je imao plavu kari ranu košulju i smeđe pantalone.

Maršal ga je pogledao, pa onda osmotri obalu ne bi li našao pogodno mesto da pređe reku. Ali činilo se da ovde u blizini nije bilo pogodnog gaza. Zato je okrenuo konja i u pratnji Doka Holideja odjahao komad puta uz obalu.

Kad su ona dvojica odjahala, ribolovac je okrenuo glavu i gledao je za njima. Imao je izborano lice, koje je bilo preplanulo od vetra, sunca i alkohola. Njegove lukave sitne oči pakosno su svetlucale, dok je kroz zube procedio:

— Jašite samo, psine! Jašite pravo u pakao!

U međuvremenu su se prijatelji iz Dodža udaljili od ribolovca oko dvadesetak jardi.

Najednom se kockar okrenuo u sedlu, zaustavio konja i sjahao. Lagano se vraćao obalom prema ribolovcu, koji je opet buljio u vodu.

Holidej je izvadio svoju zlatnu tabakeru, pa izvadi jednu cigaretu iz nje i reče:

— Hello, mister, imate li možda vatre?

Ovaj je promrmljao:

— Nemam.

— Šteta — odgovorio je Holidej.

— Ali možda imate nešto da nam poručite?

Tad ga je stari zapanjeno pogledao. Kad su se njegove oči srele sa Dokovim, opet je brzo spustio glavu i nastavio da bulji u vodu.

— Ja sa vama nemam nikakva posla — zarežao je.

— Možda je to ranije trebalo da mislite.

— Šta hoćete time da kažete? — rekao je stari, pa opet podigne pogled.

U ruci elegantnog čoveka iz Džordžije se presijavao veliki revolver sa niklovanom cevi.

— Znaate, mister, ne podnosim ljude, koji podignu pogled tek onda kad im se okrenu leđa, a vi spadate među takve ljude.

— Kako možete tako šta da tvrdite. Pa vi to niste ni videli... — govorio je stari besno. — Ja sam tek pogledao za vama kad ste obojica...

— Upravo tako — rekao je koc-kar. — Hajde, ustaj!

Stari se mrzovoljno podigao, pa rukom pređe preko nosa.

— Šta hoćete od mene? Nemam ja ništa sa vama!

Tad mu Holidej gurne revolver u rebra.

— Pevaj, deko, inače ćeš se zlo sprovesti.

— Šta vas interesuje, Dok?

— Dok, je li! Znao sam da se već poznajemo. Dakle, ko te je poslao ovamo stari?

— Niko me nije poslao. Ja ov-

de češće pecam. Ja sam preko iz grada.

— Tačno je da češće ovde pecaš, ali danas nisi čekao ribe nego si čekao na nas. Dakle, progovori i reci konačno ko te je poslao ovamo. Govori ako ne želiš da ti napravim rupu u stomaku.

— Ko me je... ko me je... — Stari je tražio izlaz. — Ne mogu vam reći, Dok. Ne mogu!

— Vi ste nas čekali ovde!

— Da!

— Poslao vas je Kapučino!

— Zar vi to znate? — mucao je stari.

— Da, ja sam to znao, a sad bi hteo, da znam gde se on sad nalazi.

— Ko? — pravio se stari kao da ne razume.

— Nemojte se praviti glupljim nego što jeste, čoveče! Gde je Kapučino?

Stari je ispruženom rukom pokazivao ka zapadu.

— Tamo negde, daleko... u pre-riji...

Holidej je u svom malom ogledalu malo pre video kako je stari podigao glavu kad su mu oni okrenuli leđa, a video je i kakvu je pakosnu grimasu zatim načinio. Zato se i vratio.

U međuvremenu se i Vajat Erp vratio, pa je do sada mirno slušao razgovor oslonjen rukom o sedlo.

— Gde ste sreli Kapučina? — upitao je sad maršal.

Ribolovac je pokazivao opet prema zapadu.

— Dole, šesnaest milja odavde.

— Gde dole?

— U Marabeli.

— Kad je to bilo?

— Ne mogu vam to reći tačno. Bilo je to pre izvesnog vremena. Bio sam na putu za Santa Moniku. On me je zaustavio. Ja...

— Pa recite već jednom, čoveče, da ste ga od ranije poznavali!

— Da, slučajno sam ga poznao. Pre jedno pola godine bio je ovde u Gordon Taunu i vrbovao me je za njihovo tajno udruženje. Tada sam dobio pet dolara i jelo i piće u salunu. Zatim sam jednom dobio dvadeset i jednom deset dolara. To je sve.

— Pa?

— Ništa više. Sve sam vam rekao.

— Reći ćete mi sad gde ste se sreli sa Kapučinom.

Nekoliko minuta kasnije su iz starog izvukli istinu. On je stvarno na putu za Santa Moniku sreo bandita. Kapučino je odmah prepoznao jednog od njihovih ljudi. Imao je oštre oči za takva lica.

Zahtevao je od Floriota da odmah pođe nazad, da bi na severnoj obali reke Ruin čekao maršala. Ako bi ga Vajat Erp pitao za Kapučina, trebao mu je reći da je ovaj prošao i da je otišao u jugoistočnom pravcu.

Taj trik nije bio tako naivan kako je u prvi mah izgledalo. Jer jugoistočno odavde nalazila se Sijera Morte, kraj u kome se svaki begunac mogao veoma lako sakriti.

I ako jedan bezopasan ribolovac maršalu da takvo obaveštenje moglo se pretpostaviti da će on i slediti taj trag. Svak drugi bi tako postupio. Lazaro Kapučino je to veoma lukavo smislio, ali je imao nesreću

u tome da je Dok Holidej bio nepoverljiviji od njega.

Pošto stari pri prvom susretu nije preduzeo nikakvu inicijativu da bi maršala uputio u pogrešnom pravcu, Vajat odlučio da ga pusti.

— Odjašite u Marabelu, mister, i ako ikad opet sretnete Kapučina izručite mu pozdrave od mene.

— Pričuvaću se da tako šta uradim — rekao je stari. Neka đavo odnese svo to društvo! Već odavno ne želim da imam posla sa njima. Od onda kad je Džes Glenegen ustrelio, mog brata Džima...

Znači, čak u ovom malom gradiću Gordon Taunu je pripadnik bande porodice Glenegen ostavio svoje tragove.

Maršal je odlučio da nastavi put prema Tombstonu. Makar se Kapučino kretao levo desno jasno je da je njegov cilj bio Tombston!

Važno je bilo da maršal stigne u grad pre njega. Ali pred njima se nalazilo još preko dvesta milja.

Idućeg dana su stigli u pokrajinu Snufflejk, prošli pored grada na istočnom rubu te pokrajine i jahali prema Čamveju. Odatle pa do Silver Lejka je bilo svega pet milja.

Čamvej je bio gradić sa trinaest kuća. Sve one su bile podignute na levoj strani ulice, pošto je sa desne bila reka.

Dok Holidej i Vajat Erp ostavili su svoje konje kod jednog pojilišta odmah na ulazu u mesto, pa su u jednoj maloj radnji kupili hranu.

Maršal je gledao niz ulicu i kod jedne od zadnjih kuća je video tri čoveka, koji su ga još malo pre posmatrali kad je sa Dokom ušao u radnju.

Vajat se vinuo u sedlo pa je pošao dalje.

Na njegov znak Dok Holidej je skrenuo iz ulice i ušao između dve kuće na jedan puteljak.

Maršal je jahao dalje.

Kad je stigao do onih ljudi na jednom je skočio iz sedla pa zastao iza njih.

Ona trojica su se iznenađeno okrenula. Maršal je u usta bio stavio jednu crnu cigaru i gledao je u ljude od kojih je bio viši za čitavu glavu.

— Ima li možda neko od džentlmena vatre?

Jedan čovek četrdeset godina sa kovrdžavom smeđom kosom kao da je nešto progutao. Levu ruku je stavio u džep prsluka, da bi izvadio jedan prerijski „upaljač“ pa sa kremenom napravi vatru i pruži je maršalu.

Za trenutak se lice čoveka iz Misurija izgubilo iza oblaka duvanskog dima.

— Lep gradić, ovaj Čamvej — rekao je.

Čovek koji mu je pružio vatru, klimnuo je glavom. Onaj do njega, debeljuškasti momak od oko dvadeset sedam godina, sa neobrijanom riđom bradom i naočarima samo se cerekao.

— Da, moglo bi se reći. Ali ima i lepših gradova. Kad bih mogao birati, ne bi ostao u ovom mišjem gnjezdu.

Treći čovek, koji je stajao uz riđobradog, po izgledu kauboj, gurnuo je onog pred sobom, pošto je mislio da ga, maršal ne posmatra.

Riđokosi se trgao pa se okrenu.

— Šta je, Ted?

Ted nešto opsova pa se okrenu. — Idioti!

Ali tim je ispao još gluplji od svojih prijatelja.

Vajat je odmah pošao za njim, pa ga dodirnu po ramenu.

— Želite li možda jednu cigaru, mladi čoveče?

Kauboj je okrenuo glavu.

Vajat je gledao u njegove svetloželene vodnjikave oči, koje su ga posmatrale nekom mešavinom ljutine i straha.

— Šta hoćete od mene?

— Ponudio sam vam jednu cigaru.

— Hvala, pušite sami svoj kupus!

Nameravao je da se okrene, ali ga je Vajat zadržao.

— Imate li nešto protiv mene, mister? — pitao je tonom svadljivog čoveka.

Kauboj se uplašio.

— Ne znam što hoćete da kažete. Šta hoćete od mene?

— Ja sam vas nešto pitao, mister — reče maršal oštro.

Tad je čovek, koji je Vajatu malo pre dao vatre, napravio grubu grešku. Ruku je približio drški revolvera, koji je visio pored njegovog džepa od pantalona.

Džeremija Bretston, nekadašnji kopač zlata, je mislio da čovek iz Misurija neće primetiti taj pokret, ali je bio strašno iznenađen kad je maršal najednom u ruci držao svoj bantlajn specijal.

— Ovaj neće cigaru, a ti bi želeo jedan metak.

— Tako je i meni izgledalo — začulo se od obližnje kuće, gde je u prolazu između dve zgrade stajao Dok Holidej.

Bretston i njegovi drugovi riđobradi Parker i Webster, nameravali su da odu.

Ali Vajat ih je zadržao:

— Lep gradić je ovaj Čamvej to sam već jednom rekao. Šteta što mi se ljudi ovde ne dopadaju.

Na verandi jedne krčme, koja je izgledala užasno, pojavilo se nekoliko ljudi. Zbog toga su ona trojica očigledno dobila hrabrost i onaj tip koji je ličio na kauboja reče:

— Šta hoćete od nas, mister? Čini mi se da tražite kavgu!

— Da! — odgovorio je maršal surovim glasom. — Tako je! Tražim kavgu i to najpre sa tobom! — I onda je munjevitim pokretom ispod kaubojevog prsluka izvukao jednu sivu maramu!

Čovek je prebledeo, pa je uzmaknuo za korak.

— Šta to ima da znači?

— To sam upravo ja nameravao tebe da pitam — odgovorio je maršal mirno.

I kad su ljudi sa verande počeli preteći da se približavaju, Vajat je mahnuo sivom maramom pa glasno rekao:

— To je marama Sivih maski!

Riđobradi počeo da urla.

— Taj čovek je lud! On je najverovatnije bandit pa želi nas...

— Šta ti je? — prekinuo ga je oštro Džordžijanac. — Da nemaš i ti slučajno sivu maramu kod sebe, debeli?

Zatim mu je prišao i stao blizu njega, tako blizu da se debelom čelo orosilo graškama znoja. Ovaj je ustuknuo za korak, a Holidej je pošao za njim.

— Ko ste vi zapravo? — upitao je Parker uzbuđenim glasom.

— Ja se zovem Holidej, Džon Henri Holidej. Da bi bio siguran da si naišao na onog pravog, moram ti reći da me ovde obično zovu Dok Holidej.

Ljudi kod verande kao da su se trgli.

— Dok Holidej!

Lice debelog je posivilo, tako da su mu pege postale još izražajnije. Naočari su mu pale sa nosa i ležale na zemlji pred njegovim nogama.

Mnogo brže nego što su ova dva zapadnjaka očekivala ova opasna situacija se razbistrila.

Dok Holidej se intuitivno obratio čoveku najslabijih živaca, naime debelom Parkeru. Ovaj je kreštavim glasom vikao:

— Ja zapravo sa tim nemam nikakve veze. Ja sam samo bio kod Bretstona i Webstera, ja ga, u stvari, nisam ni poznavao. On je najednom zastao pred nama...

— Ko?

— Ko?... Pa čovek. Rekao sam vam da ga nisam poznavao.

— Slobodno izgovorite njegovo ime, mister! Vi govorite o Kapučinu, jel' tako?

— Da, ali ja sam to tek kasnije saznao!

— Govorite samo dalje! Gde ste ga sreli?

— Nekih petnaest milja odavde, na Jelou Kriku.

— Kad je to bilo?

— Ne znam tačno. Nije davno, možda... bilo je to...

— Ajde ispljuni već jednom! — navaljivao je kockar.

— Da... moglo je biti pre sedam ili osam časova.

— I za to vreme si prešao put do-vde?

— Da, bili smo prisiljeni. Sem toga, Fred je tako hteo.

Fred je bio čovek sa sivom maromom. On je sad stajao bled kao smrt, dok je drugi, koji je maršalu dao vatru, nesigurno gledao od jednog ka drugom.

— Maršale — obratio se kockar Vajatu. — Šta ćemo sa ovom trojicom?

Vajat je pogledao onog što je ličio na kauboja.

— Jeste li ga slučajno sreli? — pitao je.

Fred Vebster je ćutao.

Ali sad je Vajat već bio kod njege, zgrabio ga za prsluk, pa ga privukao sasvim do sebe i upitao ga opasno tihim glasom:

— Pitao sam da li ste ga slučajno sreli!

Vebster je klimnuo glavom.

— Da, slučajno. Ja već odavno nisam imao nikakva posla sa organizacijom.

— Pa...?

— Šta pa? On nas je poslao ovamo.

— I šta je trebalo da ovde uradite?

— To... ne znam ni ja.

Vajat ga je tako naglo odgurnuo da je udario o ogradu verande i bolno iskrivio lice.

— Otvori gubicu, kauboju, inače ću ti ja u tom pomoći!

— Dakle, on je od nas zahtevao da čekamo vas dvojicu.

— Dalje!

— Trebalo je da vam kažemo da je viđen preko u Lupinu i onda je još trebalo da vam pokažemo kuću, zapravo staru stanicu za promenu konja. Trebalo je da ostanemo sa vama i...

— I u pogodnoj prilici trebalo je da nas smaknete — nastavio je maršal. — Jel' tako?

— Ne, o tome nije bilo govora — bunio se onaj što je ličio na kauboja.

Ali debeli je rekao preplašeno:

— Nema nikakve svrhe, Fred, da nešto započnemo sa maršalom. Ja sam od samog početka rekao da je sve to ludost! Kako mi možemo da se nosimo sa Vajatom Erpom i Doktorom Holidejem?

Vajat je otišao do svog konja, pa se vinu u sedlo i uze uzde u ruke.

Lagano je izjahao iz grada sa Doktorom Holidejem. One lopuže su smrk-nuto gledale za njima.

Ona trojica su zapravo bila bezopasna i ne bi bilo svrhe da se maršal još duže zadržavao sa njima.

*
* *

Dakle, Kapučine je jahao na udaljenosti od nekih petnaest milja pred njima i pokušavao ovoj dvojici svojih gonilaca stalno da podmeće neke prepreke.

Sa koliko upornosti je taj vođa bande izvršavao svoje planove! Zašto jednostavno nije pobegao? Da je iz logora Masadena pobegao u zapadnom pravcu, u divljinu, možda preko, do slanih jezera Inte, tamo u okrugu od sto milja ne bi sreo živa čoveka i mogao se tamo mesecima skrivati. Ili je mogao bežati ka severu, gde ga čovek iz Misurija sigurno ne bi tražio, gore u brdima Vajominge ili čak Montane. No Lazaro Kapučino je ostao veran svom karakteru. On je bio bandit, desperados, pripadnik Sivih maski. On je ja-

hao putem koji mu je bio određen, a taj je vodio dole ka Tombstonu.

Tog dana uveče ležali su Vajat Erp i Dok Holidej u senki jednog malog ranča, nedaleko od poštanske ceste. Ruke su stavili pod glavu i kroz otvore na daskama gledali su u zvezdano nebo.

Oni nisu rekli farmeru ko su, već su ga samo zamolili da im dozvoli da prenoće u seniku.

Bilo je nešto pre ponoći. Nešto pre jedanaest su legli i otada još nisu progovorili ni reč.

Već satima je maršala proganjala jedna nova ideja: Možda se vara i možda Kapučino ne jaše za Tombston? Onda bi već morao biti na cesti za Karizo. Bila je to cesta koja je kasnije vodila do Globa, a onda dalje dole ka Hajedenu i Orakle Džankšnu sve do Taksona.

Maršal je u Taksonu u više navrata imao sukobe sa Sivim maskama. Odmah posle otkrića ubistva Kom Voa bio je u Taksonu u dvorištu sakupljača poreza, gde su Sive maske ostavile jasan trag.

Tada je po prvi put posumnjao da Kirk Mek Loveri ima neke veze sa bandom, štaviše da je on možda i njihov predvodnik.

Ali onda su maršala sve okolnosti upućivale na Ajka Klantona.

Kad ga je pre kraćeg vremena sreo u blizini njegovog spaljenog ranča, primetio je da rančer šepa! Vajat je odmah pomislio da je velikog vođu dole u Sasabeu Dok Holidej ranio u petu.

Hiljade misli je prolazilo kroz glavu tog odlučnog čoveka koji sad nije mogao da spava. Od borbe dole u Meskuiti osećao je maršal da je sna-

ga Sivih maski bila slomljena. Iako veliki vođa još nije bio uhvaćen, iako je grupa ljudi gore u Koloradu sve stavila na kocku da bi oslobodila Kapučina iz kašnjeničkog logora.

Ali put na sever nije bio uzaludan. Vajat Erp je ljude sa Norton ranča, koji su bili najkoreliji banditi, strpao u zatvor u Sperksu i time je razbio stabilnu tvrđavu klana Sivih maski. Ali na nesreću, Kapučinu je uspelo da pobegne iz logora.

Iako je taj bandit uvek uspevao da pronađe ljude koji bi maršalu preprečili put, izgleda da više nije bila dovoljna njegova energija da bi oko sebe skupio neku jaču bandu. Samo je strah nagonio ljude slabog karaktera da se okrenu protiv njegovog krvnog neprijatelja.

Sve je bilo drugačije nego ranije. Sasvim drugačije.

Ali Vajat Erp je znao da mora što brže da jaše da bi sprečio vođu, koji je bio ranjen, da opet oko sebe sakupi veću momčad, da bi opet započeo očajničku borbu protiv svog zakletog neprijatelja. Njegov najbolji čovek je bio na putu prema njemu. Pošto je Vajat poznavao sistem obaveštavanja ovih bandita, bio je ubeđen da vođa već odavno zna za Kapučinovo bekstvo.

Sad je bilo važno da što je moguće pre stigne do Tombstona. Za svaku sigurnost je čovek iz Misurija još iz Sparksa poslao telegram Luku Šortu, u kojoj ga je obavestio o Kapučinovom bekstvu i upozorio ga da bude naročito oprezan.

Vajat je buljio u otvor na daskama, kad se Džordžijanac najednom uspravio i tiho zviznuo.

— Seneka!

Vajat se uspravio na lakat, pa je upitno pogledao svog prijatelja.

— Šta je?

— Setio sam se maršale. On jaše za Seneku!

— Za Seneku? Kako ste se tog do-
setili?

— U Seneki živi Džek Pidžin.

Sad se maršal sasvim uspravio. Odmah je shvatio šta je njegov prijatelj mislio.

Ime Džeka Pidžina je u maršalovoj glavi izazvalo vatromet misli. Pred njim se pojavio lik tog čoveka nalik na medveda sa čupavom plavom kosom, sa njegovim svetlim prodornim očima i isturenom bradom. Pred očima mu se pojavilo veliko krdo goveda, koje je paslo na padinama oko grada, najednom je video krčme i radnje iznad čijih ulaza je pisalo ime tog Džeka Pidžina.

Džek Pidžin...!

Prvi put ga je upoznao novembra 1871. godine i to kad su kroz pustinju severno od San Karlosa sledili Fina Klantona i kad su stigli u Seneku.

Fin je pobegao Pidžinu, sa čijom kćerkom Juditom je vodio ljubav. Nikada Vajatu Erpu i Doku Holideju nije bilo jasno kako se tako zgodna devojka kao Judita Pidžin mogla zainteresovati za tog surovog kauboj iz pokrajine Kočiz. Rančer, koji je ujedno obavljao dužnost gradonačelnika, takođe je bio pod snažnim uticajem tog kauboj i sav oduševljen njegovom veštinom u pucanju i govoru.

Fin je zaista umeo lepo da priča, iako je voleo da se pravi glup. Umeo je bolje da govori od svoja dva brata. Uspelo mu je da za sebe pridobi je tog bogatog Džeka Pidžina.

Koliko je i da li je bio zaljubljen u lepu Juditu, to u stvari niko nije znao. Pidžin je štitiio Fina i sakrio ga pred maršalom. Nije se libio da slaže maršala i da mu priča da je Fina sreo napolju iza grada na putu ka sever.

Otada su u više navrata došli u sukob sa Pidžinom. Taj tvrdoglavi čovek, koji je u izvesnom smislu imao sličnost sa divovskim odgajivačem stoke Frederik Astorom, bio je obuzet neprijateljstvom prema maršalu, pa mu je to sve češće jasno stavljao do znanja. On se nije libio da borbu Klantonovih protiv Erpovih u Tombstonskom OK Koralu prikaže kao „ubistvo na ulicama Tombstona” i da to čak i u novinama koje je izdavao prikaže na isti način.

Čovek iz Misurija je više puta osetio neprijateljstvo tog čoveka. Jednom, kad je u Tombstonu biran novi šerif i kad je za to mesto bio predložen Džoni Behan, na listi cennjenih građana te teritorije koji su tražili izbor Džoni Behana bio je i Džek Pidžin. Maršal je bio ubeđen da Pidžin tog labilnog i slabog Behana u životu nije video, jer takvog čoveka inače ne bi mogao preporučiti. On je to činio samo za ljubav Klantona ili bolje rečeno zbog neprijateljstva prema maršalu Erpu.

Maršal je već davno odlučio da jednom potraži tog rančera da bi s njim ozbiljno porazgovarao.

Ali nije Vajat zbog toga odmah ukopčao o čemu se radi, kad je malo pre Dok govorio o Seneki i Džeku Pidžinu. Bila je to činjenica da je onog dana, kad je maršal uhvatio Kapučina, sasvim u blizini stajala jedna mlada žena koja je čoveka iz Misurija gledala pogledom punim

mržnje a to je bila: Judita Pidžin!

Kakva li je posla u Tombstonu imala rančerova kći iz Seneke? I pogled koji je dobacila Kapučinu bio je jasniji od bilo kakvih reči!

Kad je maršal kasnije pitao Kapučina da li poznaje tu ženu, ovaj je samo odmahnuo glavom.

Ali Dok Holidej je lepu mis Pidžin opet kasnije sreo u „Kristal Palasu“, gde je prokockala čitavu hrpu novaca. Tad joj je rekao da se u gradu zadržava radi Kapučina.

Ženino lice je porumenilo. Onda je skočila, pa je bacila karte na sto, a dolare, koji su stajali pred njom na stolu, zbacila je rukom.

— Ne tiče vas se što se zadržavam u gradu, Dok! — viknula je na kockara i toliko se izobličila od besa da je sva njena lepota najednom nestala. Zatim je naglo otišla iz saluna.

Od tog trenutka za maršala nije bilo sumnje da između Pidžina i Sivih maski postoji neka veza. Ali potera za velikim vođom nije maršala dovela u Seneku.

Vajat je sebi stalno ponavljao da mržnja starog odgajivača stoke ne može biti tako jaka, da bi se povezao sa takvim zločincem kakav je bio Lazaro Kapučino. Dalje, između Fina Klantona i Laza Kapučina postojala je izvesna razlika: Fin je bio skitnica, nikogović i probisvet. Ali Kapučino je bio ubica i to višestruki ubica!

Nije prošao ni minut kako je pomenuto ime Pidžin, a prijatelji iz Dodža su već bili pred vratima senika, pa su izveli konje, vinuli se u sedla i napustili ranč.

U galopu su jurili ka jugozapadu prema Seneki.

Bilo je već veče kad se pred njima pojavio grad.

Nebo je bilo purpurno, a na ulicama je još vladala paklena vrućina.

Dva čoveka su za sobom imala naporan put. Sjahali su kod jedne kolibe u preriji. Odavde do grada bilo je još nekoliko stotina jardi.

Vajat je odveo oba konja iza kolibe, pod jednu nastrešnicu, oko koje se nalazilo neko grmlje, tako da se sa ceste nisu primećivali. Njih dvojica su sela unutra na drvenu klupu i kroz nezastakljene prozore gledali na ulicu.

— Nemoguće da je već ovde — rekao je maršal poluglasno svom drugu, pa ga malo bolje pogleda.

A onda se uplašio!

Lice Doka Holideja, koje je inače bilo puno energije, izgledalo je premoreno i opušteno. Njegove svetle oči su upale. Skinuo je šešir i na čelu su mu se videle sitne graške znoja.

Nije, kao obično kad bi se odmarali, izvadio svoju kutiju sa cigaretama. Njegove lepe ruke umorno su ležale na grubo istesanom stolu kolibe.

Vajat je ustao i pošao napolje po malu bočicu viskija, koju je već izvesno vreme stalno nosio sa sobom. Stavio je pred svog prijatelja na sto.

Holidej je okrenuo glavu, pa ga pogledao. Bio je to začuđen i u isto vreme upitni pogled.

— Jedan gutljaj će vam dobro činiti. I sami ste mi to često govorili. U slučaju umora i neizvesnosti uvek viski!

Na licu Džordžijanca se pojavio osmeh. Zatim je klimnuo glavom i dohvatio bocu, pa je nasuo u čašu koju je odvrnuo sa boce i ispio u jednom gutljaju.

Ali odmah je dobio jak napad kašlja, tako da mu se čitavo telo treslo, pa je maršal uplašeno pogledao u njega.

Holidej je stavio glavu u ruke, i naslonio se na sto pa je još uvek mučen kašljem hvatao dah.

Vajat je bespomoćno stajao iza njega. Stegao je pesnice tako da su nokti i zglobovi pobledeli.

Protiv tog neprijatelja, koji je uništavao grudi njegovog prijatelja, nije se mogao boriti...

Napolju se smračilo.

Holidej se umirio. Glavu je još uvek držao u rukama i bio naslonjen na sto. Čašica iz koje je popio viski još uvek je stajala pored boce pred njim.

Tada je maršal čuo topot konja na poštanskoj cesti.

Izašao je iz kolibe i zastao iza grmlja koje je bilo bliže cesti.

Jedan usamljeni jahač je u galopu projurio pored njega.

Maršal se šćućurio na zemlju, da bi lik jahača mogao prepoznati na noćnom nebu.

Ne, taj čovek koji je projahao pored njega nije bio Kapučino. Bio je to jedan znatno manji čovek i mnogo slabiji jahač.

Maršal se vratio nazad u kolibu i video je da je kockar podigao glavu i gledao za jahačem. Zatim je Holidej nasuo još viskija u čašicu, ali nije ga popio već je njime trljao glavu i čelo.

— To nije bio on — izgovorio je tiho.

— Ne — odgovori maršal.

Holidej je prstima prošao kroz kosu, pa opet nasloni glavu na ruke.

— Neka me đavo nosi! Postao sam prokleta slab partner, Vajate. Trebalo bi konačno da me se odreknete i da se pobrinete za nekog boljeg i sigurnijeg.

— Nemojte pričati gluposti, Dok. Za nekoliko sati biće vam bolje, pa ćemo u gradu uzeti neku dobru sobu.

— Da — reče Holidej tiho i gorko se nasmešivši. — Da, odjahaćemo u grad i uzeti neku sobu, a onda ćemo jahati dalje i mene će opet savladati kašalj. Najlepše je to da razmaci između napada sada postaju sve kraći.

— Zato što su naša putovanja postala sve duža, Dok. Vreme je da se vratimo kući.

Holidej je podigao glavu i maršal je video kako mu se oči u mraku blistaju.

— Kući?

— Pa da! Pri tom mislim na Dodž. Tamo gde spadamo. Ili ste to u međuvremenu zaboravili?

Kockar je spustio glavu na grudi.

— Ne bi bilo čudo da sam zaboravio. Već je dosta vremena proteklo od kako smo ga napustili.

— Jahaćemo nazad, Dok. Možda već sledeće nedelje.

— Da, možda...

Vajat je sa bolom video da se telo njegovog druga još uvek grčilo i treslo.

Posle izvesnog vremena maršal je rekao tiho:

— I kada u Dodžu opet budemo sve doveli u red, odmorićemo se neko vreme. Odabrao sam lepo mesto za oporavak.

— Baš sam radoznao da ga čujem

— izgovorio je Džordžijanac sasvim nezainteresovano.

— Promislio sam — trebali bi da odjašemo u Džordžiju.

Tad je kockar naglo podigao glavu, osluškujući maršalove reči.

— Kuda? — pitao je posle nekog vremena.

— U Džordžiju. Pričali su mi da je to divno zemlje, sva u zelenilu, sa lepim sočnim pašnjacima i gradovima. I tamo negde kažu da postoji jedan čisti veliki grad po imenu Valdosta. Upoznao sam jednu zgodnu ženu koja tamo živi. Možda nećete poverovati, Dok, ali ona me je pozvala...

Kockar je sada zapanjeno okrenuo glavu.

— Džudi? Moja vas je sestra pozvala?

Vajat je u glasu prijatelja osetio zračak nade, pa odmah nastavi:

— Da, ona me je pozvala i ja sam obećao da ću doći. Moram priznati da mi se nije tako često desilo da sretnem jednu tako zgodnu devojkicu.

Holideju se steglo grlo.

— Ona... ona vam se zaista dopada?

— Slušajte, zar vas to čudi?

U kolibi je neko vreme vladala tišina.

Zatim je kockar lagano zaklimao glavom pa je kao sam sebi progovorio:

— Čudno je to. Ja sam uvek mislio da vi vidite samo Neli Kešmen.

Ime te vlasnice hotela iz Tombstona je najednom odjeknulo u maršala kao salva.

Neli Kešmen! Ta tamnooka, crnokosa, ozbiljna žena mu se već godinama dopadala, a on, koji je inače

tako dobro sve primećivao, nije u njenim očima video ljubav koju bi svaki drugi mogao primetiti.

— Džudi — nastavi je Holidej. — Da, ona je zgodna devojkica, ima čvrst karakter i dobru narav i zaista je zaslužila dobrog muža. Ali ne znam. — Holidej se tiho nasmeja. — Nikad ne bih pomislio da vam se ona dopada.

Plavooka, kao slika lepa Džudi Holidej je bila sasvim druga žena od one ćutljive Neli Kešmen. Ona je bila temperamentna, bila je obrazovana kao i njen brat, ponosna, samosvesna a time i svesna svoje lepote. Sa koliko upornosti se borila za povratak svog brata u Valdostu. Šta sve nije podnela za ovo vreme u Tombstonu!

Holidej je dohvatio bocu, pa je nasuo nešto viskija u čašu i popio ga laganim gutljajima. Onda, okrenuvši se maršalu, reče:

— Vreme je da se postarate za neku dobru ženu, Vajate. Ne želim da vas nagovaram da to bude moja sestra, ali na svaki način bi već jednom trebalo da otvorite oči. Jedna prijateljica ovde, druga tamo, to ne može biti večito. Kao skitnica, bez odmora, poput oluje juri veliki Vajat Erp kroz zemlju! On progoni bandite, stalno stavlja svoj život na kocku i šta dobija kroz to? Ništa, baš ništa. Možda će se ljudi kroz sto godina, kada u gradskim analima budu nailazili na vaše ime, zapitati šta je zapravo bilo sa tim velikim šerifom, Vajatom Erpom? Bio je hrabar čovek. Zašto je svoj život proveo isključivo po drumovima zapada, u kiši metaka, u divljim borbama pesnicama i beskonačnim putovanjima na konju?

Mogao je imati dobru ženu i decu i voditi bolji život.

U toj maloj kolibi opet je zavladala tišina. Vajat je razmišljao o rečima svog prijatelja. Tako su retko progovarali neku reč o privatnim stvarima.

Već su mesecima uzduž i popreko srednjeg Zapada jurili Sive maske, borili su se sa njima gore, u Stenovitim planinama Kolorada i dole na granici Meksika, preko u Santa Feu i na Plavim planinama. Bila je to borba, koja je često izgledala potpuno bezizgledna, ali sad se upornost ove dvojice hrabrih ljudi ipak isplatila. Banda Sivih maski je bila pobeđena — osim vođe.

On još uvek nije kapitulirao. Tu negde, na jugu Arizone, nalazio se taj čovek, koji je izazvao svu tu gužvu, a čija posledica su bile bezbrojne ljudske žrtve.

Vajat Erp je velikom vođi ostao na tragu. I sad se približavao čas poslednjeg obračuna. Borba protiv velikog vođe je bila pred njima. A to što će Kapučino biti uz njega, nimalo mu neće olakšati položaj.

Iako o tome nisu izgovorili ni reč, dva druga su jahala za Seneku, napustili su pravac zato što im je sićušan trag pružao izvesnu nadu da Kapučino neće ići pravo u Tombston.

Ako je taj desperados jahao za Seneku, onda će ga ovde moći uhvatiti. Time bi najopasnija veza velikog vođe i Kapučina bila raskinuta. Maršal je i onako znao da će borba protiv vođe biti najteža bitka, koju je morao izboriti.

Ovaj put istina neće morati da se bori protiv čitave bande. Ovaj put će to biti samo dva čoveka, ali dva

čoveka koja su vredela za tuce drugih.

Naravno da je postojala bojazan da je velikom vođi uspelo da i za ovu odlučujuću borbu sakupi momčad. Ali Vajat Erp se nadao da ljudi, koje će vođa najverovatnije samo silom naterati da se bore, neće biti onako jaki kakve su Sive maske bile.

Holidej otpi još jedan gutljaj viskija, pa se onda podiže.

— Mislim — rekao je — da je naš prijatelj ipak bio brži nego što smo računali.

— Zar zaista mislite da je već u gradu?

— Ako je uopšte jahao tamo, onda da.

Izašli su iz kolibe i uzjahali konje.

Seneka je bilo srazmerno veliko naselje. Već jedna od prvih većih kuća bila je velika krčma, pred kojom je stajalo desetak konja. Kroz otvorene prozore na ulicu je dopirala larva. Odmah koso preko puta nalazio se još jedan bar, a nekoliko koraka dalje i treći salun.

— Ovde smo na pravom mestu — rekao je kockar. — Ovde bih pod određenim okolnostima mogao izdržati neko vreme.

Kuća, u kojoj su stanovali Pidžinovi, kada bi se nalazili u gradu, bila je uz samu većnicu. Džek Pidžin se godinama borio za to mesto, pa ga je konačno oteo malom sedlaru Peteru Haleru. Mislio je da zbog svog prestiža mora da stanuje odmah pored gradske većnice. Bila je to velika trospratna kuća, sagrađena od kamena, kakvih retko ima na Zapadu. Ispred kuće se nalazila

negovana bašta, a u velikom dvorištu pomoćne zgrade i štale.

Pidžini, za koje se govorilo da potiču iz Irske, držali su mnogo do spoljnijeg izgleda. Svaki od mnogobrojnih prozora, koji su gledali na ulicu, bio je obojen u belo i ukrašen sandučićima sa cvećem.

Napred je bilo osvetljeno samo nekoliko prozora, a pozadi u dvorištu visila je jedna velika petrolejska lampa, koja je osvetljavala dvorište. Pored toga su desno i levo pored štalskih vrata gorele dve lampe.

Maršal je sjahao sa konja pa svom drugu dobacio uzde. Holidej je odveo konje u jednu mračnu sporednu ulicu, tamo je sjahao i prebacio uzde preko jednog balvana za vezivanje konja.

Maršal je pored stambene zgrade pošao u malu ulicu, da bi preko visoke ograde pogledao u dvorište.

Pozadi su stajala jedna kola prekrivena ceradom koja su upravo istovarala dva čoveka. Bile su to male bačve. Najverovatnije petrolej ili ulje.

Vajat je neko vreme zastao iza ograde pa je pošao dalje do jednih malih vrata koja su bila napola otvorena. Upravo je hteo da uđe u dvorište, kad je čuo neke glasove. Najpre je razumeo reči jedne žene:

... pa ja sam ti izričito rekla da sad ne smeš dolaziti ovamo.

— Ali meni je potreban novac! — vikao je čovek.

— Idi i zaradi ga. Ne možeš stalno kod mene prositi novac. Sada tog više nema.

— U redu — odgovorio je muški glas. — Ali ja sam te opomenuo. Potreban mi je novac, a ti znaš zašto.

Žena je ljutito odgovorila:

— Ti si bedni učenjivač, Džef. Ništa drugo!

Promukao smeh čoveka se čuo do ulice.

— Dobro, danas ću ti još jednom dati pare — odlučila je žena posle nekog vremena. — Sačekaj ovde.

Čovek iz Misurija je jasno prepoznao glas Judite Pidžin.

Čoveka, koji je očigledno stalno učenjivao lepu i imućnu rančersku kćerku, nije poznavao.

Potrajalo je nekoliko minuta dok je ponovo čuo ženine korake.

— Žao mi je. Danas imam samo ovoliko. Moraš se sa tim zadovoljiti.

— Prokletą škrtice — mrmljao je čovek.

Sudeći po glasu moralo se raditi o mladom čoveku.

Žena je ljutito odgovorila:

— Gubi se!

— Da, sad možeš tako govoriti, Judita! Ali baš sam radoznao kako bi Fin reagovao kad bi saznao za tvoje prijateljstvo prema drugima...

— Izdajico! Učenjivaču! — besnela je žena.

Vajat se setio. Taj učenjivač mora da je bio neki od Finovih prijatelja, koji je saznao za neku novu Juditinu ljubav, pa je to saznanje pretvarao u novac.

— Gubi se — besnela je žena — ili ću pozvati slugu!

— Prokleta veštice!

Najednom se iz dvorišta čuo metalni zvuk natezanja oroza.

Vajat je brzo pošao napred, pa je na svoje zaprepašćenje video da nije muškarac potegao oružje, već žena.

Ono dvoje ga nije moglo videti, pošto su bili udaljeni nekoliko koraka od kapije. Nasuprot tome, Vajat

je njih mogao jasno da vidi prema svetlosti pred štalama.

Da, to je bila Judit Pidžin, poznanica Fina Klantona — i Lazara Kapučina!

Na sebi je imala dugu svetlu haljinu i crnu keclju, a u desnoj ruci joj se presijavao revolver.

— Idi do đavola! — viknula je na momka.

— Jednog dana ćeš se kajati — mrmljao je onaj. — Znaću da ti se odužim.

— Rekla sam ti da se gubiš ili ću da pucam.

Čovek se okrenuo i pošao ka vratima.

Najednom se okrenuo, podigao je nogu i ženi izbio oružje iz ruke.

Već sledećeg trenutka opalio joj je šamar. Judita Pidžin se okrenula oko svoje osovine i udarila o drvo koje se iza nje nalazilo.

Kad se nagnula da dohvati oružje, čovek je zamahnuo još jednom da bi je udario.

Ali je neko zadržao njegovu ruku u vazduhu.

Zastao je zapanjeno.

Kad je okrenuo glavu, video je preplanulo lice jednog stranca, koji je kao gvozdenim prstima držao njegovu ruku.

— Šta vam pada na pamet! — besneo je momak, pokušavajući da se otrgne.

Ali Vajat Erp je čvrsto držao njegovu ruku.

— Na čudan način se zabavljate sa ženama, mladi čoveče.

— Ko ste vi? Pustite me!

Žena je tiho kriknula i ustuknula.

— Vajat Erp! — omaklo joj se.

Onda je htela da se okrene, da bi

otrčala do kuće. Ali maršal je i nju uhvatio za ruku.

— Sačekajte, mis! Moram da razgovaram sa vama.

Žena je vrisnula preko dvorišta:

— Ovde je Vajat Erp! Vajat Erp! Maršal!

Vajat je odmah shvatio da je to bila opomena za nekog.

Nogom je odbacio oružje koje se nalazio na zemlji, pre nego što je u velikim skokovima pojurio prema stambenoj zgradi, koja je imala vrata na dvorište. Na hodniku je zastao i oslušnuo.

Na gornjem spratu su se čuli brzi koraci. Vajat se povukao u mrak niže uz vrata.

Pored njega je protrčala jedna pognuta prilika. Bila je to žena, koja je razbarušene kose dotrčala do vrata pa urliknula:

— Judit, šta se dogodilo?

Vajat je iskoristio tu priliku da pođe dalje. Tad je video kako su se na hodniku otvorila jedna vrata. Video je na kvaki samo levu ruku jednog čoveka. Na toj ruci je jasno video na srednjem prstu jedan velik prsten, koja je njemu bio dobro poznat.

Bio je to prsten — simbol Sivih maski!

Ko li se nalazio u toj kući? Koga je to Judita Pidžin htela da opomene? Da li je njen otac možda bio jedan od Sivih maski, koji se sad plašio maršalove blizine ili njen sedamnaestogodišnji brat Red?

U tom trenutku su se vrata opet zatvorila.

Očigledno čovek nije još čuo ženin uzvik. Ali sad je na dvorištu opet odjeknuo kreštavi glas:

— Vajat Erp je u kući!

Maršal je već bio kod vrata, pa ih je naglo otvorio.

Zastao je na vratima gledajući u čoveka koji se nalazio pored stola, pet koraka od njega i koji ga je zapanjeno gledao.

Bio je to visok čovek, širokih ramena, uskih kukova i uglaste glave. Na sebi je imao crni šešir sa srebrnom trakom, crni prsluk i belu košulju. Oko pojasa je imao ukrštene kajiševe na kojima je imao dva revolvera.

Među hiljadama bi ga maršal prepoznao čak i posle pola stoleća. Bio je to desperados Lazaro Kapučino!

Iako je maršal od iznenađenja bio napola oduzet, njegov veliki revolver se u tren oka našao u njegovoj ruci, još pre nego što je inače brzi Kapučino uspeo da pipne svoje oružje.

Vajat je drugom rukom za sobom zatvorio vrata, tako da su prema hodniku bila zaključana. Zatim je pošao dva koraka napred.

Desno iza njega nalazio se jedan orman. Pored njega su se nalazila jedna vrata koja su vodila u neku sporednu prostoriju. Oko stola se nalazilo nekoliko stolica, a u pepeljari se dimila jedna cigara.

Veliki bandit je stajao kao skamenjen na tri jarde pred maršalom. Ni jedan mišić se nije micao na njegovom licu.

Tek sad je Vajat bio svestan da drži oružje u ruci.

Istina, bilo je dobro da pred ovim čovekom računa sa svim mogućnošćima, ali Vajat se nije dobro osećao da stoji pred drugim čovekom sa

oružjem u ruci. Zato je u saltu težak revolver poleteo nazad u crnu futrolu.

— Helo, maršale — izgovorio je zločinac promuklim glasom.

Vajat je ledenim pogledom posmatrao opasnog bandita.

— Dobro što smo se sreli, Kapučino. Na taj način smo uštedili deo puta.

— Pa, izgleda tako — procedio je odbegli robijaš kroz zube.

Maršal je napregnuto razmišljao. Nije se smeo ni minut predugo zadržati u toj kući. Jer su njeni stanovnici morali znati za prisustvo ovoga zločinca — i oni će se boriti za njega. Džek Pidžin je bio čovek koji će se za nekog, koga smatra za svoga, boriti kao lav. A Vajat Erp je znao da Pidžin na dvorištu ima bar pola tuceta slugu. Ljudi koji se jedva razlikuju od bandita i koji bi za svog gazdu sve činili.

Kako li je Kapučino došao do prstena koji je opet imao na ruci?

Od maršalovog ulaska jedva da je proteklo pola minuta.

U sporednoj prostoriji je počeo da svira jedan mehanički klavir, čiji su se ritmovi čuli kroz vrata i zidove.

Zbog te galame čovek iz Misurija nije čuo kada su se iza njega otvorila vrata sporedne prostorije i kad je ušao jedan mladi čovek. Bio je to bled, mršavi mladić pogurenog držanja i dugih ruku. Imao je lepuškasto žensko lice, sanjalačke oči i neku boru oko usta.

Bio je to Red Pidžin, najmlađi rančeroov sin, mezimac porodice.

Na Kapučinom licu ništa nije odavalo dolazak mladića,

Iako Red Pidžin nije čuo Juditin zov, odmah je shvatio da je čovek koji je stajao pred Kapučinom morao biti njegov protivnik! Mladi Pidžin nije poznavao maršala.

Dohvatio je tiho jednu hoklicu, koja se nalazila pored vrata, podigao je, pa se sa njom baci na Vajata.

Istina, nije ga pogodio onako kako je nameravao, ali je težak komad nameštaja silovito pao na Vajatovu glavu, tako da se ovaj zanjihao i pao na sto.

Kapučino je u trenu imao revolver u ruci.

Vajat je skliznuo pod sto. Odmah je izvukao oružje i nategao oroz. Ali pred njim se okretala čitava soba.

Kapučino se u tri skoka našao kod vrata koja su vodila u sporednu prostoriju. Surovo je odgurnuo Red Pidžina na stranu, tako da je ovaj udario o orman, a Kapučino je već bio u sporednoj prostoriji.

Vajat je stresao glavu, da bi jasnije video, pa se podigao pred sto i uperio oružje u mladog Pidžina.

Ovaj je razvukao lice i hteo je da potegne svoj revolver.

No Vajat je već bio na nogama i zgrabio je momka za kragnu, pa ga odbaci na sto.

Red Pidžin je oborio nekoliko stolica i pao na pod.

U tom trenutku se čula vika žene u kući.

— Vajat Erp je ovde! Ovde je maršal!

Sad je i Red shvatio. Ali upravo zato se ne bi više usudio da dohvati revolver.

Vajat je izašao iz prostorije kroz

vrata na koja je ušao. Tog trenutka je pred sobom video kako su se ulazna vrata zalupila.

Kapučino je izašao iz kuće!

Vajat je potrčao prema vratima, pa ih je otvorio. Dočekala su ga tri četiri pucnja na vratima.

Brzo se okrenuo, otvorio vrata jedne sobe i pojurio do prozora.

Kad ga je otvorio, video je napolju kako se Kapučino prebacio preko ograde vrata i kako je nestao u sporednoj ulici.

O tom se trenutku kod vrata pojavio Dok Holidej. Vajat mu je doviknuo:

— Kapučino je preko u ulici!

Oh sam je potrčao nazad u hodnik. Tamo je video jednog dežmekastog čoveka. Stajao je raširenih nogu i rukama oslonjenim o kukove. Bio je to Džek Pidžin.

— S puta! — zagrmeo je maršal.

Ali rančer se nije pomakao s mesta.

Vajat je pojurio napred, pa ga odgurne na stranu i poleti napred.

— Ljudi! — povikao je Pidžin glasno. — Jedan je bandit u kući! Prepad!

Vajat je već stigao do dvorišnih vrata, pa je velikim skokovima poleteo napolje.

Kad je stigao do kapije, neko ih je zatvorio i zariglao spolja.

Da li je to bio Kapučino?

Vajat se prebacio preko ograde i kad je dospeo na ulicu, na kraju je video Dok Holideja.

— Ja sam Dok! — doviknuo je kockaru, pa dodade: — Ol rajt!

— Ostanite na kraju ulice!

Vajat je potrčao dalje, pretražujući okolna dvorišta.

Uzalud. Bandit je pobegao iz klopke, u koju je sam ušao, pobegao je u zadnjem trenutku.

Da nije naišao Red Pidžin i da nije pustio onu glasnu muziku, ovde bi se završio put bandita — Lazara Kapučina.

Posle dva i po sata se Vajat vratio u ulicu i video da su u dvorištu Pidžinovih sva svetla bila pogašena.

Dok je Holidej ostao pored vrata maršal je otvorio kapiju i pogledao u dvorište.

U kući su se otvorila neka vrata i na svetlosti koja je prodrila na dvorište maršal je prepoznao lik Džeka Pidžina. Rančer je u ruci držao otkočenu pušku.

— Ko je na kapiji?

— Vajat Erp — odgovorio je maršal.

Dvorištem odjeknu pucanj.

Vajat se sklonio na sigurno mesto iza ograde.

— Za to ćete odgovarati, Pidžin!

— Napad! — vikao je odgajivač stoke. — Momci, tamo stoji jedan od onih bandita!

Na dvorištu su se čuli trčeći koraci i sa više strana je prema kapiji zapraštala revolverska vatra.

Čovek iz Misurija je ostao na mestu, pošto ga nijedan metak nije mogao pogoditi u ovom zaklonu.

Pošto se nije javio, dogodilo se ono što je očekivao: kapija se otvorila i jedan čovek je izašao napolje. Maršal je na mesečini jasno video njegov lik.

Bio je to Red Pidžin, rančarov sin.

Mladić je bio ukočen od straha kad se Vajat pojavio pred njim.

Maršal mu je pritisnuo ruku na usta, pa ga je oborio.

— Skloniću ruku, mladiću, ako obećaš da ćeš ćutati.

Mladić brzo klimne glavom.

Maršal ga je oslobodio.

Red se uspravio, pa duboko udahne vazduh, kao da se plašio da će se ugušiti.

On je bio mekušac. Sve ono šta je njegova ponosna sestra Judita imala od odlučnosti, ponosa i hrabrosti njemu je nedostajalo. On je bio kukavica, podmukao mladić i što je pre smogao hrabrosti da obori onog stranca to ni sada nije shvatio.

Na početku ulice se pojavio jedan čovek.

— Šta se tamo događa! — vikao je.

U grmlju kod ograde vrata čuo se jedan glas:

— Ovde se puca šerife.

Bio je to Dok Holidej, koji je još uvek bio na svom mestu.

Šerif Ted Hastings se trgao, pa se okrenuo ka grmlju.

— Ko je to?

Zovem se Holidej, šerife, ukoliko vas to stvarno interesuje. Džon Henri Holidej. A tamo dole kod kapije stoji maršal Erp. U ovoj kući se do pre nekoliko minuta nalazio kao gost odbegli kažnjenik Lazaro Kapučino.

— Siva maska! — ote se šerifu.

— Da, Siva maska!

— Ali to je nemoguće!

— Pidžinovi su od nemogućeg učinili moguće!

Vajat Erp, koji je pred sobom gurao Reda, došao je niz ulicu.

Kad ga je šerif video, nehотиčno je dohvatio šešir.

— Vi ste Vajat Erp?
— Da.
— Zovem se Hastings, maršale. Je li onaj čovek tamo Dok Holidej?
— Svakako.
— On je tvrdio da je i Kapučino bio ovde?

— Da, on je bio ovde i na žalost je pobećao. Uz pomoć jedne od najuglednijih porodica u gradu, šerife. Pidžinoći su mu pružili sklonište i pomogli su mu pri bekstvu. Ovaj momak me s leđa oborio, kad sam Kapučina već imao u rukama.

Hastings je pogledao u mladića — jadtrog izgleda, pa upitao:

— Je li to istina, Rede?

Mladić je spustio glavu i ćutao.

Tad šerif pride i naglo vikne na njega:

— Ja sam te nešto pitao, mladiću!

Mladić je slegao ramenima i okrenuo glavu.

— Tata! — vikao je kreštavim glasom. — Tata! Šerif je ovde! On je bezobrazan prema meni!

Hastings zaškripa zubima.

— Da, tako je. Pozvali su velikog Džeka Pidžina, i uvek ga pozovu! A onda ako bi mali šerif dozvolio sebi da postavi neko pitanje, onda mu se odmah preti. Pustite me već jednom na miru!

Hteo se okrenuti, ali ga je Vajat zgrabio za ruku.

— Samo trenutak, šerife. Ova stvar ovde mora prvo da se razjasni.

Tad su se vrata na kući otvorila i na svetlosti se pojavio dežmekast lik Džeka Pidžina. Ovaj put odgajivač stoke nije imao pušku.

— Šta je, Red, jesi li ti to vikao?

— Da, tata, ovde je šerif. On hoće

da se zavuče u stražnjicu Vajatu Erpu. Ovaj maršal mu priča strašne priče, od kojih nijedna reč nije istinita. Kaže da je Kapučino bio ovde. Jesi li ga ti možda video? Ja nisam, tata.

Maršal bi najradije mladiću opalio šamar. Ali on se okrenuo Doku Holideju, pa onda reče: — Dodite! — A šerifu je rekao: — Ja ću se još vratiti, mister Hastings, budite uvereni u to. A ako se Džek Pidžin još bude ovde nalazio, onda to za njega neće biti radostan dan.

Pidžin je zastao gore kod kućnih vrata, podbočio se, ali nije progovorio ni reč.

Dvojica prijatelja iz Dodža su se popela na konje i napustila grad.

Pošli su namerno u drugom pravcu, da bi onda skrenuli prema kobilici.

— Šta sad? — upitao je kockar.

— Veliko je pitanje da li je još u gradu.

— To ne verujem — rekao je Holidej.

— Moglo bi biti! Iza kuće Pidžinovih ima mnogo dvorišta. Nekolicinu od njih sam pretražio. Možda je pobećao i u neku od tih kuća. U svako od susednih dvorišta je mogao nestati. S druge strane je već davno mogao da pribavi nekog konja da bi pobećao.

— Imam osećaj da više nije u gradu, maršale — mislio je kockar glasno. — Sigurno mu je strah ušao u kosti.

Savetovanje je trajalo kratko. Došli su do zaključka da Kapučino nije mogao rizikovati da ostane u gradu. Za njega je bilo najbolje da što pre

pobegne, pa tako iskoristiti šest ili sedam noćnih časova.

Vajat Erp i Dok Holidej su se zato odlučili da jašu dalje ka jugu, prema još uvek dalekom Tombstonu.

*
* *

Susret sa Sivom maskom bio je veoma iznenađan i samo zahvaljujući slučaju banditu je uspeo da pobegne. I on sam je bio toliko zapanjen da nije uspeo ni da puca.

Možda je to i smišljeno uradio, jer je zaključio da mu ni pucanje ne bi mnogo pomoglo. Jer da mu je uspeo da smakne maršala, morao je računati sa tim da je i Dok Holidej tu u blizini.

Sreća banditova je bila u tome što se kockar u tom trenutku nalazio na drugoj strani stambene zgrade, pa ga nije mogao primetiti.

Kapučine je pobegao. Još jednom — ali poslednji put!

Maršal i Dok su jahali celu noć preko visoravni Natnana prema gradu San Karlos.

Dvadeset sedam milja kroz pustinju. Od San Karlosa put je neko vreme vodio pored velikog jezera, uz sam rezervat, a onda uz podnožje Kvarsajt planine prema gradu Klondajs. Onda kroz Sanset park uz planine Galijuro prema gradu Sanset.

Celim tim putem nisu uspeali da pronađu najmanji Kapučinov trag. Ali maršal se nije zadržavao sa is-

traživanjima. pošto je brdoviti teren i onako veoma otežavao kretanje.

U Sansetu je šerif bio Džoni Haukins. Taj mali čovek je ljubazno pozdravio Vajata, jer mu je ovaj jednom ranije napravio veliku uslugu i zato ih je sada lepo primio.

Kad su sutradan ujutro napustili Sanset, mali šerif je viknuo za njima:

— Možete biti sigurni, maršale, da ću ih, ako ih vidim, napuniti olovom, a da sa njima ne izmenim nijednu reč. Neću se upuštati ni u kakav rizik.

*
* *

Od Tombstona su bili udaljeni preko sedamdeset pet milja.

Vajat i Dok su jahali brzo koliko god im je to put dozvoljavao. A bio je to brdovit, često veoma strm teren. I pošto nisu uvek hteli da idu poštanskim putem, koji je mnogo obilazio, jahali su prečicama. Kad su prolazili stenovitom zmajskom planinom, dva dana nisu videli nijednog čoveka a niti neku travčicu.

Već prethodnog dana je Džordžija nac primetio da se jedna potkovica njegovog pastuša pridržava samo još sa jednim klinom. Ali na ovom dugom putu Vajat kod sebe nije imao rezervne klince, koje je inače uvek nosio, jer ih je dao jednom čoveku koji se našao u neprilici kao on sada. Na žalost, nije nabavio druge. Ovaj jedan klin je mogao još samo

neko vreme da pridržava potkovicu.

Kad su prošli planinski masiv oko Valorezi klanca i uputili se prema jugu zveckanje zadnje vrančeve potkovice čulo se jače. Nije bilo sumnje da će konj uskoro izgubiti potkovicu.

Labava potkovicica je veoma usporavala njihovo napredovanje. Njih dvojica su sve sporije išla i konačno, kad se spustio mrak, maršal je zaustavio konja.

— Nema svrhe, Dok. Tako neće stići dalje.

Još jednom je pretražio bisage, ali bez uspeha. Kod sebe nije imao nijedan klin. Holidej nije imao običaj da takve stvari vuče sa sobom. Sišao je sa konja, pa je postavio gvozdeni tronožac ispod koga je upalio vatru. Zalihe vode su usput morali obnoviti u više navrata, zato su morali kuvati kafu u malom bakarnom kazanu. Ubrzo se osećao aromatičan miris.

Večera je kao i uvek bila skromna. Zatim su se obojica zavalila na sedla, osluškujući planinski život oko sebe.

Ljutili su se zbog tog nepotrebnog zadržavanja, jer su te noći mogli da jašu još nekoliko sati.

U zoru je maršal još jednom pregledao vrančevo kopito na dnevnom svetlu, pa je sa mnogo muke izvuкао dva klina, izravnao ih na jednom kamenu, a kasnije ih opet ukucacao u kopito. Ali rupe su na tim mestima bile već često bušene, tako da klinci nisu čvrsto držali. Vajat je bio prisiljen da ih opet izvuče i opet izravna. Zatim ih je koso ukucacao,

tako da se prošli kroz kopito. A onda ih je savio. Nadao se da će tako bar neko vreme držati.

Ali to nije moglo dugo da drži.

Konačno oko podne maršal je sa jednog brda video u dolini stub dima, koji se dizao pravo u vedro nebo.

Nalazili su se u Dragun planini i morali su ići zaobilaznim putem, ali drugog izbora nije bilo. Vranac je morao dobiti novu potkovicu.

— Moramo veoma polako jahati — rekao je čovek iz Misurija — jer oštar i kamenit teren može biti veoma opasan za konja.

Obojica su mnogo voleli konje, pa čak ni u najvećoj žurbi ne bi jahali povređenog konja. Upravo na tom terenu je bila velika opasnost da konj povredi kopito. Rascepljeno kopito bi teško zaraslo, i za to bi trebalo mnogo vremena.

Kockar je sada pešačio i tek kada je teren postao mekši opet je uzjahao svog vranca.

Bilo je nešto pre dvanaest sati kad se pred njima pojavila jedna brvnara sa nekoliko šupa.

— Nikad ne bih mislio da ovde postoji neka farma — rekao je maršal. — Voleo bih da znam od čega ljudi ovde žive.

Još pre nego što su stigli do brvnare, na njih je uz gromoglasan lavež naleteo jedan pas, ogroman kao tele, i u oblaku prašine naglo se zaustavio pred maršalovim konjem.

Iz kuće je izašao jedan stariji kre-zubi čovek sa zasukanim rukavima. Imao je guste sede obrve, duguljasto lice i veliki nos. Ali njegove oči

su oštro gledale prema dvojici zapadnjaka. Pantalone je navukao skoro do ramena a palčeve je podvukao pod naramenice i igrao se sa njima.

— Poseta? Na to ovde nisam navikao.

Vajat ga kratko pozdravi, a i kockar dotaknu rub šešira. Obojica su sjahali s konja.

Onda je maršal pokazao prema vrancu.

— Konj je izgubio jednu potkovicu. Možete li nam pomoći?

Čovek je klimnuo glavom. Činilo se da nešto žvaće, a palcem leve ruke je pokazao prema šupi.

— Tamo je moja radionica. Sve se odmah može dovesti u red.

Pošao je preko dvorišta prema šupi u kojoj se nalazila kovačnica.

Kad su pogledali u „radionicu”, Vajatu i Doku Holideju se kosa digla na glavi. Nekoliko pacova im je proletelo skoro pred nosom i nestali su kroz rupe susednih šupa. Izgledalo je da to stari i ne primećuje, ali na svaki način to mu nije smetalo.

U kovačnici je vladao strašan nered. Levo od nakovnja stajalo je nekoliko ovaca, od kojih se širio strašan zadah, a usred alata nalazila se jedna koza, pričvršćena teškim lancem tako da se nije mogla udaljavati. Desno je bila kućica, koja je očigledno predstavljala dom za onog ogromnog psa, koji ih je malopre tako burno pozdravio, a sada nepoverljivo išao za njima.

Farmer je odgurnuo ovce na stranu, pa privuče nakovanj.

Kad je Vajat video kako je sam podizao nogu konja, rekao je:

— Ne morate se vi time mučiti, mister. Mogu to i sam da uradim.

— Ne, ne, ja ću to uraditi. Ja sam stari kovač.

No čovek iz Misurija je još jednom pokušao:

— Ja sam nekoliko godina radio kao kovač na jednoj velikoj farmi u Teksasu i taj posao mi pričinjava zadovoljstvo.

Ali farmer je bezuslovno hteo sam to da uradi.

Izvukao je razne alatke, pa je onda potpalio vatru.

Kad je video sa kolikom nespretnošću čovek radi Vajat je odmah znao da će taj posao potrajati dva do tri sata. Zato je još jednom pokušao bar da pomogne starom. Ali ovaj to nije prihvatio već je mirno nastavio da radi.

Dobro ili zlo — morali su se pokoriti sudbini.

Trajalo je to više od tri sata, dok je farmer napravio podesnu potkovicu i dok je posle nekoliko neuspešnih pokušaja uspeo da prikuje.

Maršal je bio očajan i okrenuo se i pošao u dvorište, gde je nervozno hodajući gore-dole popušio cigaru.

— Ali Dok Holidej je posmatrao njegov rad. Kad je farmer bio gotov, kockar je pokazujući na klin rekao.

— Recite, mister, mora li taj da viri napolje?

— Ne, ali taj je duži od ostalih.

— Nadam se da konju neće pričinjavati teškoće.

— Ne, nemojte se brinuti. Možete se pouzdati u starog Godarda.

Holidej je platio i onda su prijatelji nastavili svoj put.

Pošto su izgubili toliko vremena, sad su u galopu jurili kroz dolinu.

Ali već posle nepune milje kockar je video da sa vrancem nešto nije u redu. Morao je zaustaviti konja, ali kad je sjahao ništa nije primetio.

Kad je ponovo uzjahao i krenuo dalje maršal je posmatrao konja i primetio je da malo vuče desnu nogu.

— Do đavola, tu nešto nije u redu! Sjahao je i pregledao kopito.

— Dodavola, taj stari nesprenja-ković je jedan ekser pogrešno ukucacao.

Kako sad da izvuče ekser?

Vajat je doduše kod sebe imao nešta alata, ali je bilo znatno teže da izvuče čvrsto ukucan ekser, nego onaj koji je već olabavljen virio napolje.

— Najbolje će biti da odjašem nazad — rekao je kockar smrknuta lica.

— Za ime božje, onda ćemo izgubiti duplo toliko vremena — odgovorio je čovek iz Misurija pa ponovo počeo da radi.

Konačno, posle bezbroj pokušaja, uspeo mu je da zgrabi glavu eksera i da ga izvuče.

— Čovek bi sa sobom trebalo da nosi kovački alat — mrmljao je.

— Ali kad je Holidej uzjahao, vranac je hramao još jače nego ranije. Tako je jako hramao da se nije moglo ni pomisliti na kas.

Holidej je na kraju zaustavio konja.

— Nema svrhe, Vajate tako nećemo stići dalje. Moraćete sami jahati. I onako smo već izgubili dosta vremena.

— To ne dolazi u obzir. Jahaćemo zajedno.

— U redu, ali onda ćemo stići prekosutra. Primećujete li da postaje sve gore? Jedva još može da stane na nogu.

— Šta nameravate da uradite?

Vajat je pogledao prijatelja.

Kockar je slegao ramenima.

— Šta mogu da uradim? Sjahaću i pešačiću.

— Najbliže naselje je sigurno udaljeno dvanaest milja.

— Moguće. Ali ja nemam drugog izbora. Jašite, Vajate. Morate pre njega stići u Tombston. Ako to nameravate, morate terati dorata što brže možete. Nema svrhe da zbog mene rizikujete.

Vajat je još uvek neodlučno gledao u prijatelja.

— Ne, jahaćemo zajedno.

I on je sjahao i hodao pored kockara.

— Ali kako su sad beskonačno lagano napredovali! Činilo se kao da se uopšte ne miču s mesta.

Posle nekog vremena kockar je zastao, pa zapalio cigaretu.

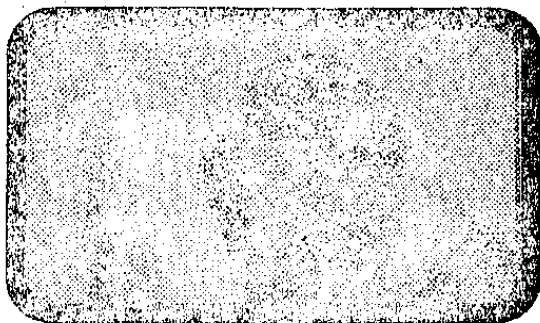
— Zaista ovako ne ide Vajate. Morate jahati sami!

Maršal nešto onsova, pa se pope na sedlo i pozdravi dodirnuvši rub šešira.

— Ol rajt, Dok. Više nije ni da-

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTNA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

**SVETSKI HIT
SVETSKI HIT**

ZLATNI

KUPIDON

leko. Najkasnije sutra ćemo se opet videti. Do viđenja.

— Do viđenja maršale.

Vajat Erp je u galopu jurio napred.

Helidej je zamišljeno gledao za njim.

*
* *

Još sedam ili osam milja je maršal bio udaljen od Tombstona. Nad krajem kojim je prolazio već je vladao mrak.

Kad je stigao na jednu uzvišicu, naglo je zaustavio svog dorata zapanjeno gledajući prema jugu, gde je na nebu video svetlo crveni odsjaj.

— Vatra... — izgovorio je bezbojnim tihim glasom.

— Tombston gori!

To saznanje pogodilo ga je kroz grudi kao nož. Nepomično je sedeo na konju, držeći obe ruke na sedlu, pa je ukočeno posmatrao svetlo crvenu tačku na horizontu.

Znači, Kapučino je ipak pre njega stigao u grad!

Zar je bandit zaista zapalio grad? Čovek, kao što je Kapučino, spreman je na sve. A taj đavo će sigurno još svuda nalaziti pomagače, jer strah od sivih maski bio je još uvek velik!

A najgore je bilo to da je možda i veliki vođa bio u gradu. Njih dvojica su u Tombstonu mogli napraviti lom. Ne bi to bilo prvi put da su ta dva desperadosa negde napravila pakao.

Zapanjujućom jasnoćom pojavila su se pred maršalom uspomene iz proteklih dana, kad su ona dva bandita jahala zajedno i u čitavom tom kraju prouzrokovali velik strah, ali ne onakav kao kad je i Kapučino bio uz velikog vođu. Sad je maršal jasno shvatio da je Kapučino nedostajao velikom vođi. Sa njim zajedno opasni bandit će možda još jednom dostići snagu iz proteklih dana.

Kako je ono bilo na Crvenom jezeru, u Kosta Riki, u Martiniju i svim onim mestima? Pojavili su se poput aveti, da bi opet isto tako nestali u mraku. Brzina kojom su deystvovali bila je njihova osnovna snaga.

U vreme Kapučina organizacija tog tajnog udruženja bila je veoma snažna. Posle njegovog hapšenja postepeno je oslabila, da bi se onda teškim ranjavanjem vođe gotovo sasvim raspala.

Samo da nije strah stanovništva Sivih maski bio tako veliki, verovatno veliki vođa posle ranjavanja u Meskviti ne bi više našao mesta pod suncem.

Ali Kapučino će tako raspliti vatru, da bi iskre opet poletele u vazduh. Sa njim zajedno veliki vođa će još jednom pokušati sve ispočetka.

A kako su stajale stvari kod protivničke strane? Tu je još uvek stajao sam maršal sa svoja dva druga, od kojih je jedan sad ostao daleko za njim, sa hromim konjem.

Rzanje dorata povratilo je maršala u stvarnost. Uzeo je uzde u ruke i krenuo dalje.

Što se više približavao gradu, to

Je jasnije video crveni plamen koji se iznad krovova dizao prema nebu.

Sa severa je ušao u prvu ulicu i još pre nego što je stigao u ulicu Fremont video je da je požar besnio negde na južnom delu grada. Kad je prešao ulicu Alen, znao je da je to bilo u rudarskom logoru.

Kao da mu je kamen pao sa srca. Dakle požar nije besneo usred grada, kako se bojao.

Kad je stigao do ulice Tanat, video je kroz masu koja je stajala oko mesta požara, veliku priliku Luka Šorta. Div je stajao uz samu vatru a njegov snažni glas je nadjačavao pucketanje vatre i žagor okupljenih ljudi.

— Nazad, ljudi! Rekao sam: nazad! Napravili smo jarak oko požara. Vatra sad ne može da se širi. Tri kolibe su, naravno, propale, ali ako budete pametni, više se ništa neće dogoditi. Pođite nazad i nemojte se sami izlagati opasnosti. Napred, hej, debeli, skloni se od ograde vidiš valjda da je sve užareno!

Vajat je zaustavio svog dorata, pa se sa obe ruke osloni o sedlo. Osećao je kako mu je znoj curio niz čelo. I doratovo disanje bilo je ubrzano. Naglo zaustavljanje posle brze jurnjave nije mu prijalo.

Vajat je okrenuo dorata, pa je opet lagano pošao prema Alen Stritu i odveo konja u dvorište kancelarije šerifa, gde mu je odmah pošao u susret jedan od šerifovih pomoćnika.

Ubrzo se sa ulice čuo oštar topot konjskih kopita, koji se približavao. Iako nije video jahače, maršal je znao ko je to.

Luk Šort!

U tom trenutku je skrenuo u dvorište. Kao obično uhvatio se rukama o luk iznad kapije, raširio je noge, tako da je konje odjurio dalje, a on je skočio na zemlju i pošao ka stepenicama kancelarije.

Tek kad je prešao dve stepenice zastao je, skinuo je šešir i protrljao oči.

— Vidim li ja to utvaru, ili zaista vidim vas, maršale?

— Birajte sami šta vam se više dopada, Luk — odgovorio je maršal, smejući se.

Dva prijatelja su se pozdravila i ušla u kancelariju.

Luk je dodao maršalu veliku stolicu, pa na pisači sto pred njega stavio pepeljaru.

— Uvek me dovodite u nepriliku, maršale. Pošto se nikad pred vas ne može na sto staviti piće, moram to nadoknaditi pepeljarom.

Smejali su se, a onda se maršal odmah raspitao za požar.

Ogromni Teksašanin je odmahnuo rukom.

— Nije to ništa. Neki vo je preturio petrolejsku lampu. Tri kolibe su izgorele. Ali na tome je ostalo. Odmah sam naredio da se iskopa jarak između ulice Bighorn i Čikergajt. Više smo vode potrošili nego što je čitavo naselje rudara potrošilo za zadnjih deset godina. Sad je sve u redu.

— Inače, ima li nešto novo?

Teksašanin je ispružio svoje duge noge, a ruke je prekrstio na grudima. Sad je klimao glavom i smejući se odgovorio:

— Ne, hvala bogu. Još ništa. Vaš telegram sam primio, ali do sada je ovde sve bilo mirno. Ali, da budem iskren, čak i premirno.

— Mislite da ljudi ovde već znaju...

— Naravno da znaju! Juče sam razgovarao sa Džonom Klemom i on mi je rekao da ga je jedan od njihovih saradnika pitao, da li da se to objavi ovde u novinama.

Maršal je klimnuo glavom.

— Onda je jasno da je vest stigla i u ovaj kraj. Nije to nikakvo čudo.

— Da li je Dok stigao na vreme?

Maršal klimne glavom.

— Moglo bi se reći.

Luk je slegao ramenima pa se okrene ormanu sa municijom, na kome su se u jednoj pocinkovanoj posudi nalazile njegove virdžinija cigare, uze jednu i stavi u usta.

— Bilo bi čudo da nije, jer čovek očigledno ima talenta za to da se pojavi u pravom trenutku. Meni to nikada ne uspeva ma koliko da se trudim.

Vajat je ustao i prišao prozoru.

— Dakle, onda je ovde još sve mirno. — govorio je kao samom sebi.

— Da, još — rekao je div dok je palio šibicu. — Ali to će se brzo promeniti.

Vajat se okrenuo.

— Kako to mislite?

Luk se srdačno nasmeja.

— Pa slušajte, uvek kada vi dođete nazad onda počinje! Nikada nije bilo drugačije. Meni ne pružaju takve prilike. U tom mi Sive maske nisu iznimke. Šta mislite zašto bih

tako rado jahao sa vama? Kod vas se uvek nešto dešava. Neka ga đavo nosi, ne znam ni sam zašto je tako.

Maršal je klimnuo glavom i opet pogledao napolje.

Luk najednom počeo gledati oko sebe.

— Hej, čitavo vreme osećam da vam nešto fali?

Vajat ga pogleda

— Meni...?

— Da, Dok! Gde je Dok?

Vajat ispriča šta im se usput dogodilo.

— Još i to — mrmljao je Tekšanin. — Sad taj jadnik mora preći ovim trideset milja peške.

— Neće — rekao je maršal. — On će u Haubolinu naći kovača koji će skinuti to gvožđe, a kad mu stavi novu potkovicu moći će jahati dalje.

— Nadajmo se.

Pošto je maršal zamolio starog Hantera da ga odmah pozove ako bi se šta dogodilo u gradu, obojica su napustili kancelariju.

— Gde ću sad nešto dobiti za jelo — pitao je čovek iz Misurija. — Krče mi creva od gladi.

Luk je pogledao preko prema Kristal Palasu.

— Tamo uvek ima nešto. Ali vi tamo ne želite da idete!

— Ne ako baš ne moram.

— Onda možete nešto dobiti kod Rozi Džindžers.

— Radije se odričem toga. Kad pomislim na njene goste, odmah više nisam gladan.

— Gore kod Keli u ulici Fremont bi se takođe moglo nešto naći. Ali tamo ima više lopuža nego kod Rozi

Džindžers. Imam bolju ideju. Kod Neli Kešmen uvek dobijate dobru večeru! Mislim da tamo možete doći i u tri sata u noći...

Iako maršal nije nameravao odmah istog dana da poseti Rusku kuću, poslušao je Teksašanina jer je osećao neodoljivu glad.

Luk je išao preko hola, pa prijateljski potapše crnog Sema po ramenu i pokuca na vrata kancelarije u kojoj je vlasnica hotela pravila dnevni obračun.

— Helou, mis Kešmen, imam jednog gosta. Ne znam da li imate sobu za njega. Sem toga bi u ovo kasno doba želeo nešto da večera.

— Oh, mister Šort — čuo je Vajat kao somot baršunast glas vlasnice hotela. Ne znam da li su žene još u kuhinji... — Naglo je zastala kad se bila pojavila na vratima i usred hola videla Vajata.

Tamno rumenilo obli njeno lepo lice, a oči su se bljesnule od radosti.

— Vajat... Erp! Vratili ste se?

Teksašanin namignu maršalu.

— Mislim, maršale, da ćete dobiti večeru. Laku noć. Videćemo se sutra ujutro u kancelariji.

— Laku noć, Luk.

Maršal je naravno dobio prvoklasnu večeru, a Neli Kešmen, koja bi tako rado sela pored njega za sto, zadovoljila se time da kroz saveze na prozoru, koji je iz kancelarije gledao u trpezariju, posmatra voljenog čoveka.

Posle jela Vajat je ustao i izašao u hol.

Neli Kešmen se pojavila na vratima kancelarije.

— Vaša je soba spremna, mister Erp.

— Hvala.

Onda je primetio da joj drhti ruka u kojoj je držala neke papire.

— Veselim se da ste došli, mister Erp.

Maršal se u neprilici okrenuo.

— Hm i ja sam srećan da sam se opet vratio nazad. Ovo je bilo prilično naporno.

— U gradu se priča da je Kapučino pobegao?

— Na žalost, to je istina.

Pošli su zajedno niz hodnik do njegove sobe.

Vajat je zastao i pogledao u susedna vrata.

— Dok Holidej neće doći.

Žena ga je preplašeno pogledala.

— Kako to mislite?

Vajat joj objasni šta se dogodilo. Neli Kešmen je odahnula.

— Već sam se uplašila... naime tako je loše izgledao kad je onog jutra napustio grad da bi pošao za vama.

— I sada nije dobro. Još se nije oporavio od jednog skorašnjeg napada.

Neko vreme su stajali na hodniku. Od svetlosti petrolejske lapme, koja je visila pored vrata maršalove sobe, na licu Neli Kešmen presijavao se neki zlatan sjaj.

Najednom je Vajat uhvatio njenu ruku.

— Laku noć, Neli.

Žena je mucala.

— Laku noć, Vajate.

Ujutro ga je probudilo bučno kucanje. Skočio je i video da je zaboravio da otvori prozor.

Kad je otvorio žaluzine, zaslepljujuća svetlost obasjala je sobu.

— Ko je?

— A ko bi mogao biti? Dragi ujka Luk, koji ne želi sam da ruča.

— Da ruča?

Vajat je još jednom pogledao na polje i video da je sunce već bilo skoro u zenitu.

— Do đavola, ala sam spavao kao medvem u zimskom snu!

Pošto se obrijao i oprao, pažljivo se obukao. Zatim je ručao sa divom.

U gradu je još uvek sve bilo mirno.

Tako je ostalo celog dana.

Dok je Luk Šort rano popodne odjahao na jedan ranč u okolini, gde je opet došlo do pucnjave među kaubojima, maršal je posetio Džona Klema i neko vreme je razgovarao sa njim.

Zatim je posetio gostioničara Orijentalnog saluna sa kojim je bio prijatelj.

Tri-četiri puta je Vajat bio u kancelariji, gde se je raspitivao za Doka Holideja, ali Hanter, koji je bio u službi, uvek mu je morao odgovoriti da se Dok još nije pojavio.

Kad je palo veče, maršal se zabrinuo za prijatelja. Nešto posle pola devet došao je Luk Šort u kancelariju, pa kad je video maršala na dvorištu, upita:

— Zar se Dok nije vratio?

Vajat je osećao neki neprijatan pritisak u stomaku.

— Ne — odgovorio je tiho.

— Šta li se to, dođavola, dogodilo? Da li da mu jašem u susret? Možda njegov konj ne može da se kreće?

— Možda bi to bilo najbolje — rekao je maršal.

Već se nad gradom spustio mrak, kad je Teksašanin kroz zadnja dvorišna vrata izjahao na ulicu.

Poveo je još jednog konja sa sobom, pa pozdravi maršala, dotaknuvši prstom obod šešira. U tom trenutku se sve zatreslo od snažne detonacije.

Dva čoveka su se zapanjeno zgedala.

Tad je Teksašanin dobacio Vajatu uzde konja koga je poveo sa sobom i ovaj skoči na riđana koji je bio osedlan pa pojuri za Teksašaninom u Alen Strit.

Na uglu Prve ulice videli su beličasto sivi oblak koji se dizao iznad vatre, što je izbijala iz zgrada na uglu Fremont i Prve ulice. Zapanjeno su zaustavili konje.

— To je Virdžilova kuća — rekao je Vajat.

Ali ne samo da je kuća na uglu bila u plamenu, nego i ona levo u ulici Fremont. Kuću je pre nekoliko godina kupio Virdžil Erp, pa je iznajmio jednom starijem bračnom paru, a uz nju je spadala i mala kuća u kojoj su Vajat i Morgan pre više godina imali kancelariju.

Ovde se dogodila eksplozija. Barut je bio pripaljen iza samih ulaz-

nih vrata, tako da ih je izbacio. Plamen se odmah dizao uz drvene zidove.

Uskoro se pokazalo da srećom niko nije bio ni u jednoj od tih kuća. Ljudi koji su tu stanovali bili su u tom trenutku u Kelinom baru u ulici Fremont i sada su zapanjeno stajali pred ruševinama svog stana.

Vajat Erp i Luk Šort, koji su se u međuvremenu uverili da se požar neće raširiti na okolne kuće, jer su se one nalazile daleko, napustili su mesto požara pa su u Prvoj ulici opet uzjahali konje.

U međuvremenu su stigli i vatrogasci koji će se brinuti za gašenje požara.

— Ja ću odmah jašiti nazad — rekao je Teksašanin — jer su se ljudi već navikli da je šerif prisutan kod svake gužve.

Još neko vreme su stajali na uglu Alen Strita, kad se najednom zemlja zatresla od još jedne eksplozije.

— Prokleta banda! — urlao je div. Poterao je riđana zabivši mu mamuze u slabine tako da je konj poletio kao tane.

Jurio je niz Alen Strit i zaustavio se kod kancelarije. Ovde je sve bilo u redu.

Jahao je dalje.

Vajat je u to vreme jurio Četvrtom ulicom do Fremont Strita i video je na kraju kako se plamen uzdiže nad krovovima. Gorela je kuća Hila Hauarda.

I ovde mora da je barut eksplozirao iza vrata. A zid prema ulici je

bio prosto izbijen. Vatra je odmah planula.

Ali ovde je od eksplozije stradalo i jedno lice. Sinovac kućevlasnika, mladi Bili Hauard, ležao je mrtav na kraju hodnika.

Verovatno je gore u svojoj sobi čuo neki šum, pa je sišao niz stepenice upravo u trenutku kada je došlo do eksplozije.

Stari Hauard nije bio u gradu, pošto je imao neka poslo u Taksonu.

Luk Šort je samo malo kasnije posle maršala stigao na mesto požara. Nemoćno je stiskao pesnice.

— Ako nađem tog tipa, rastrgnuću ga rukama!

Jedan sedokosi crnac, koji je naišao iz kuće preko puta, je vikao:

— Video sam tog čoveka. Sedeo je na belom konju...

Vajat se brzo okrenuo.

Šta je to rekao taj čovek? Na belom konju? Zar je moguće da se veliki vođa nalazi u gradu? Zar je sam zapalio bure baruta?

Da, bio bi to u stanju!

Srećom se i ovde požar mogao brzo ugasiti, tako da nije bilo štete po okolinu.

Ali stanovništvo je iznenada bilo zahvaćeno panikom. Ljudi su stajali po verandama i smrknutih lica bukljili u plamen.

Kad je maršal došao na dvorište Hauardove kuće neko je viknuo.

— Ostavite Sive maske na miru, Erp! Onda će i oni nas ostaviti na miru!

Luk Šort, koji je išao iza maršala, zastao je i okrenuo se prema tom

čovjeku. Bio je to jedan brkati momak tridesetih godina, sa zavrnutim rukavima.

Luk je pošao prema njemu.

— Jesi li ti nešto rekao, Bili?

Čovek je spustio glavu i okrenuo se.

Ali jedan drugi je mrmljao:

— Istina je, šerife. Nemojte se više brinuti o ovim banditima! Pustite ih na miru. Inače će nam čitav grad dići u vazduh.

Luk Šort je stajao raskoračenih nogu.

— Vi, prokleta jagnjad! Ne mislite li da to treba nama da prepustite šta ćemo da radimo sa banditima? Zar mirno da čekamo dok vas jednog za drugim ovde dignu u vazduh? Zato što vi ništa ne preduzimate moramo mi! Zato što nijedan od vas u borbi ne stoji uz maršala, a protiv tog klana, zato još klan i postoji. Da ste se skupili, već davno ne bi ta banda postojala. Bednici, idite do đavola!

Oni koji su najbliže stajali pored Teksašanina, ustuknuli su preplašeno. Žagor je prestao. Niko se nije usudio da se upusti u prepirku sa tim divom.

Maršal je pošao dalje. Njegovo lice je dobilo još tvrdi izraz. Njegove oči su se caklile poput ledenih kristala u trenutku kad mu je prišao Džon Klem.

— Znači počelo je, Vajate — rekao je stari čovek poluglasno.

Maršal je duboko uzdahnuo.

— Izgleda, Džone.

Kad je jedan od pomoćnika šerifa dotrčao, Vajat ga je zaustavio.

— Ah to ste vi, maršale! Već sam mislio...

— Jeste li čuli nešto za Doka Holideja?

— Ne, na žalost nisam, maršale! Još nije došao.

— Da li je neki od vas bio u njevoj kući?

— Da, Džef je već tri puta tamo bio, ali sve je još u tami.

— Već sam rekao da pogledate u dvorište da njegov konj nije tamo.

— I to smo uradili maršale. Nema ga tamo. Čak smo bili dole kod Ruske kuće. Niti tamo ga nema. On još nije u gradu.

Vajat je lagano pošao dalje. Klem i Luk su pošli za njim.

Jedva četvrt časa kasnije na ulici su čuo uzvik.

— Vatra!

Vajat Erp i Luk Šort koji su stajali nedaleko od Ruske kuće, potrčali su na glavnu ulicu, gde su ostavili konje, skočili su u sedla i odjurili niz ulicu.

Zapanjeno su sa ugla Prve ulice pogledali ka brežuljku na kome se nalazilo groblje. Pred samim ulazom u groblje stajala su u plamenu jedna ogromna vešala.

Kad su dvojica čuvara zakona došla bliže, videli su da vešala nisu napravljena od dasaka, kako ih je maršal više puta sretao na putu iz Kolorada, nego prava drvena vešala, kakva su ranije Sive maske svuda podizale.

Bilo je isključeno da jedan čovek podigne ta vešala teška hiljadu kila u roku od samo četvrt sata.

— Oni su opet ovde — izgovorio je maršal.

Teksašanin je stisnuo zube.

— Da, to nije on sam uradio. Nemoguće. To čak ni ja ne bih mogao za tako kratko vreme da uradim. Balvan je ukopan duboko u zemlju. Namazan katranom i preliven petrolejom.

— Možda je već pre duže vremena podignut — razmišljao je maršal glasno.

— To nije moguće — odgovorio je div. — Jutros sam prolazio ovuda. Mogli su to postaviti najranije posle sumraka.

Vešala u plamenu ovde nisu pričinjavala štetu. Poput ogromne zapaljene baklje stajala su na brežuljku groblja i iz njih se uzdizao jezivi plamen prema noćnom nebu. Kao neka opomena bila su podignuta na groblju i sigurno su postizala ono što se želelo postići — paniku!

Strah među stanovništvom je rapidno rastao.

Kad je nepunih pola sata kasnije opet odjeknuo poziv:

„Vatra“, izgledalo je da se grad pretvorio u pakao.

Vajat Erp je upravo uz pomoć lase rušio zapaljena vešala na groblju i uz Teksašaninovu pomoć ugasio vatru. Odmah je skočio u sedlo i odjurio prema Alen stritu. Iz jednog dvorišta je odjeknuo pucanj.

Metak je okrznuo rukav maršalove jakne.

Vajat je odmah okrenuo konja i poterao ga prema dvorištu gde je ispred kapije skočio iz sedla.

I Luk Šort je okrenuo svog konja i skočio iz sedla.

Iz dvorišta je otpočela paljba.

Zatim se kapija iz unutra otvorila i jedan čovek je teturajući se izašao na ulicu.

Tad se pojavila divovska figura Teksašanina.

— Evo ga! To je drugi mali Majk Flenegen. Već sam ga prošle nedelje uhvatio kad je krao meso iz klanice. U našem gradu zaista ima prijatnih ljudi, to moram priznati.

Vajat je zgrabio momka, pa ga podigao sa zemlje i viknuo na njega:

— Zašto si pucao, Majk?

Maršal ga je pritisnuo uz zid jedne kuće.

— Hoću da znam zašto si pucao!

Tad Majk prošapta promuklim glasom:

— Zato što sam dobio dva zlatna dolara da vas smaknem. Dva čuvara zakona su se zapanjeno pogledala.

— Kako je to bilo? — procedio je div kroz zube. — To mi još jednom moraš ponoviti.

— Dobio sam četrdeset dolara, da maršala smaknem.

— Aha, a od koga si ih dobio?

— Ne poznajem te ljude. Večeras su bili ovde u dvorištu i dali mi pare.

— Hajde, kretenu, seti se! — opominjao ga je Teksašanin, spustivši pri tome svoju tešku ruku na mladicevo rame. — Seti se pre nego što više ne budeš mogao ničeg da se setiš!

Majk koji je inače skitnica promuća.

— Bila su dva čoveka. Jedan od njih je sedeo na belom konju.

— Na belom... Je li on govorio sa tobom?

— Ne, nego onaj drugi. Mislim da je jahao vranca. On mi je i dao pare.

— Jesi li ga poznavao?

— Ne.

— A onog drugog?

— Nisam ga mogao videti. Obojica su imala sive marame preko lica.

— Sive marame preko lica? — ponovio je maršal. — Dakle, Sive maske! I ti si od njih primio pare da bi me ubio?

— Da. Jer su oni u pravu. Oni su rekli da ste samo vi čitavom gradu doneli nesreću, jer želite da uništite to tajno udruženje.

Tad je Vajat opet zgrabio momka pa ga privukao k sebi.

— Tajno udruženje? Budalo, to su banditi, ubice, ti fini članovi tajnog udruženja! — Naglo je odgurnuo tog podmuklog strelca tako da je momak tresnuo u zatvoreno krilo kapije. — Ako mi još jednom dođeš u šake Maj, stići ćeš tamo gde su tvoji preci, budi siguran da će tako biti.

— Šta — rekao je div, pokazujući prstom na bandita. — Zar ćete pustiti tu hulju da ode nekažnjen? To ne mogu da dozvolim. To ne mogu mirno da gledam. Toj ološ podmuklo puca s leđa u jednog maršala i da ga jednostavno pustim da ode. Dođi ovamo, mladiću!

Pljus, pljus, pljus!

Šamari su pljuštali i čuli se do

kraja ulice. Podmukli strelac, nekađašnji šumski radnik Maj Džonažan Flenegan, je dobio najvrelije šamare u svom životu.

Kad se beli šešir Teksašanina opet pojavio pred kapijom maršal je već odjahao.

Dole na uglu šeste ulice i Alen strita, dakle tačno preko puta kuće Doka Holideja stajala su pred radnjom mister Kohena još jedna vešala u plamenu.

Kao i na groblju, plamen ni ovde nije pričinio štetu.

Čovek iz Misurija je nekoliko puta zamahnuo nad glavom svojim lasom, pa se omča obavi preko vešala. Vajat je okrenuo konja i poterao ga napred.

Uz glasnu lomljivu iščupao je balvan iz zemlje i oborio ga dole.

Ljudi, koji su se našli na ulici, preplašeno su ustuknuli.

Vajat je zapaljeno drvo vukao kroz Alen strit do strugare, dovoljno daleko od ljudi. Ovde ih je posuo peskom a onda je vatru ugasio. Lagano je pojahao nazad ka glavnoj ulici.

Luk Šort je u međuvremenu oterao ljude u kuće.

— Odredićemo patrolu — rekao je maršal, pa se vratio do kancelarije gde su se o svemu dogovorili.

Tamo su bili stari gradonačelnik i vlasnik Orijental saluna. Bili su to jedini ljudi u gradu koji su imali dovoljno hrabrosti da sad stanu uz maršala.

— Jahaćemo raznim pravcima kroz ulice. Što je brže moguće. A

svak mora preko sedla da stavi spremnu sačmaricu... idemo odmah!

Za to vreme je stari Hanter čuvao kancelariju. On se obavezao da će povremeno izlaziti na ulicu da bi osmatrao Rusku kuću sa zadnje strane.

Čovek iz Misurija se plašio napada na hotel Neli Kešmen. Na to ga je naveo položaj dosadašnjih paljevina. Prva vatra je bila u kućama gde je on ranije živio sa Morganom i Virdžilom. Sigurno banda nije bila u toku stvari jer bi inače znala da Erpovi sa tim kućama više nemaju veze.

Druga vatra je bila podmetnuta gore kod Hauardovih. Bila je takođe namenjena maršalu, jer je pored iste bila kuća u kojoj je neko vreme stanovao Morgan Erp.

Vešala pred Kohenovom radnjom su takođe u nekoliko pogrešno postavljena, jer kuća Doka Holideja se nalazila preko puta.

Sive maske su nameravale da unište vlasništvo maršala i njemu odanih ljudi. Ani oni nisu bili tačno obavешteni o mestu na kome su se nalazile odgovarajuće kuće i to je u maršalu pojačalo slušnju da su u to svoje prste umešali stranci. Da je samo jedan domaći bio sa njima, onda bi požari bili postavljeni na tačnija mesta.

Nije prošlo ni tri četvrt časa kad je stari Hanter opalio u vazduh dogovorene hlice.

Vajat Erp je upravo bio gore na uglu Treće ulice. Smesta je poterao svog konja niz ulicu.

Već sa ugla je video kako se pred ulazom u Rusku kuću uzdiže plamen.

Vešala su bila privezana nedaleko od ulaza o jedno drvo, čije su se grane već davno sasušile. Ovde očigledno banda Sivih nije imala vremena da iskopa rupu u zemlji, da bi postavili vešala. Zato su jednostavno lansom privezali vešala o drvo.

Panika u gradu je dostigla vrhunac. A namera bandita je bila jasna. Maršala će uništiti uz pomoć njegovih sugrađana.

Jedan čovek iz Tombstona je već pucao na Erpa. Najverovatnije su banditi pokušali još neke građane da nahuškaju protiv njega. Ne bi to bilo prvi put da se stanovništvo podiglo protiv jednog šerifa koji je bio banditima na putu.

Čovek iz Misurija je sada bio ubeđen da se Kapučino nalazi u gradu. Samo je on mogao biti iza svega toga. Ogromna brzina, kojom se sve to odigralo, govorilo se o njegovom prisustvu i njegovim organizatorskim sposobnostima.

Udarac za udarcem se spustio na grad. Obe eksplozije, koje su izvedene na tako primitivan način uz pomoć buradi baruta, zatim zapaljena vešala, svaki put na drugom kraju grada!

Čovek iz Misurija je ugasio balvan koji je tek počeo da gori, pa je na konju pošao prema Alen stritu. Kod Ruske kuće je primetio Teksašaninov beli šešir znao je da će ovaj sada tamo da pazi.

Kad je stigao do glavne ulice, video je kako je jedan čovek sjahao s konja i kako je žurno pošao prema Kristal Palasu.

Iako je bilo mračno i svetlost pred ulazom u salun je slabo osvetljavala ulicu, maršal je prepoznao onog čoveka.

— Pidžin!

Momak, koji je maršalu bio okrenut leđima, zastao je kao prikovan, nije se ni pomakao.

Nije bilo sumnje, bio je to Red Pidžin, sin odgajivača stoke Džeka Pidžina iz Seneke.

Šta li je taj momak tražio ovde u Tombstonu? Nije li Kapučino one noći ostao u Seneki? Nije li poveo momka sa sobom da bi potpomogao ovu akciju?

Maršal sad nije imao vremena da se pozabavi tim pitanjem, jer u tom trenutku je jedan metak zazviždao sasvim iznad njegove glave.

Teški bantlajn Specijal je prosto uletio u maršalovu ruku i odmah zaurloao.

Čovek iz Misurija se brzo okrenuo i istovremeno sagnuo tako da se našao s jednim kolonom na zemlji.

Strelac mora da se nalazio negde kod ksladišta Vels Fargo kompanije jer je tamo video bljesak vatre iz oružja.

Upravo ka tom mestu poleteo je maršalov drugi metak.

Na ulici se čuo krik.

Onda se Red Pidžin okrenuo, pucajući iz dva revolvera.

Vajat, koji se okrenuo brzinom munje, pogodio ga je u mišicu. Metak je odbacio Reda do ulaza u salun. Ali taj slabić je najednom pokazao hrabrost i još je jednom opalio.

A onda se preko iz Pete ulice sa kapije Majerove radnje čuo od viskija promukao glas Tankerda:

— Putuj u pakao, Erp!

Ali taj šerif van zakona iz Jelou Džeketa nije dospeo da pritisne obarač.

— Tankerd! — čuo se poput britve oštar glas pozadi u uličici.

Bandit se okrenuo, podignuvši kolt prema jednoj beloj mrlji koja se presijavala u mraku.

Ali još pre nego što je uspeo da opali, metak neočekivanog protivnika pogodio ga je u grudi i on je odmah pao.

Bio je to Dok Holidej koji je tačno tog trenutka dojahao u Petu ulicu. Odmah je skočio sa konja i odmah se uključio u tu smrtonosnu borbu.

Ali borba je sad bila završena.

Luk Šort je dojurio na konju, jer je pred Vels Fargo sklaništem našao jednog mrtvaca.

Bio je to Majk Flenegen. Maršalov metak ga je pogodio u rame. Zateturao se nazad pa je glavom udario u gvoždem okovani rub utovarne rampe tako je odmah ostao mrtav.

Rok Tankerd je bio teško ranjen a Red Pidžin je takođe bio nesposoban za borbu.

Maršalu je bilo jasno da se ova tri čoveka nisu slučajno ovde sastala i da su se upustila u tu besmislenu borbu. Ako je Tankerda ovamo dovela mržnja, Pidžin sigurno nije došao po svojoj želji. Iza toga je sigurno stajao Kapučino!

Ali Sive maske, koje su taj pakao organizovale, nestale su u mrkloj noći.

Dok Holidej je sada došao bliže, vodeći za sobom svog vranca.

— Helo Dok!

— Helo, maršale. Bilo je to pri-

lično neugodno pešačenje. Žao mi je. Voleo bih da sam došao i ranije.

Maršal je tužno posmatrao to ble- do, iscrpljeno lice svog prijatelja.

— Zar ste čitav put prešli pešice?

— Nisam imao drugog izbora.

Konj se najpre mora oporaviti. Ali ja sebi nisam mogao da dozvolim takav oporavak.

Maršalovo lice je osvetlila zapa-

ljena baklja, koju je Teksašanin držao u ruci.

Luk je na maršalovom licu video strah, a znao je zašto, pa je da bi u tu mučnu situaciju uneo malo vedrine, gromko povikao:

— Do đavola, Dok je opet došao u pravom trenutku, kao na odziv lo- zinke! A mene neka đavo odnese, jer sam opet došao prekasno.

K R A J

SLAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG ZAPADA

***** SREBRNA ZVEZDA *****

svake druge srede u svim kioscima

SREBRNA ZVEZDA

svake druge srede u svim kioscima

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: Svelozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26 dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.
8. januar 1972.